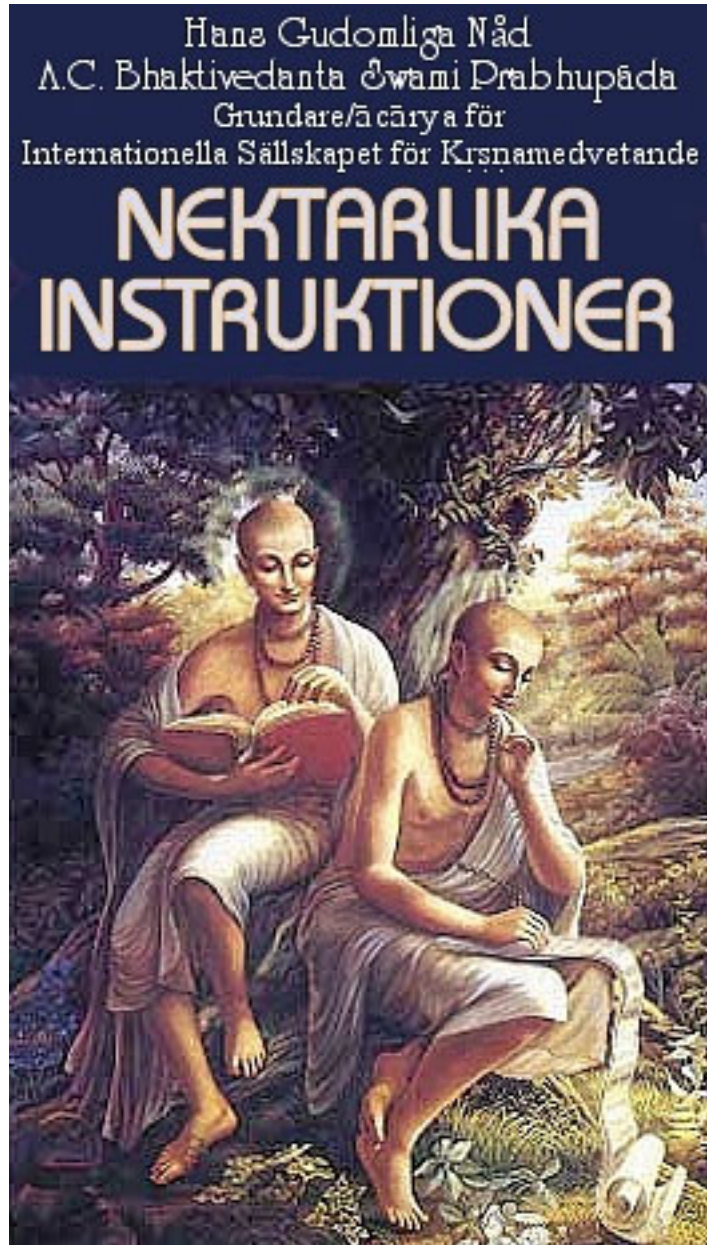

NEKTARLIKA INSTRUKTIONER

Hans Gudomliga Nåd
A.C. Bhaktivedanta Svāmī Prabhupāda
grundare/ācārya för Internationella Sällskapet för Kṛṣṇamedvetande

**Böcker av
Hans Gudomliga Nåd
A.C. Bhaktivedanta Svāmī Prabhupāda**

på svenska:

Bhagavad-gītā som den är
Śrīmad-Bhāgavatam (12 vol.)
Kṛṣṇa, all glädjes källa (3 vol.)
Śrī Caitanya-caritāmṛta (4 vol.)
Herren Caitanyas undervisning
En mästares ledning
Hängivenhetens nektar
Śrī Isopaniṣad
Nektarlika instruktioner
KṚṢṆA – all glädjes källa (1973)
Kṛṣṇamedvetande – det högsta yoga-systemet (1974)
Bhakti – den fulländade vetenskapen (1974)
Bortom tid och rum (1975)
Korrekta frågor — Perfekta svar (1979)

på engelska:

Bhagavad-gītā As It Is
Śrīmad-Bhāgavatam (12 vol.)
Śrī Caitanya-caritāmṛta (9 vol.)
Kṛṣṇa, the Supreme Personality of Godhead
Teachings of Lord Caitanya
The Nectar of Devotion
The Nectar of Instruction
Śrī Isopaniṣad
Easy Journey to Other Planets
Teachings of Lord Kapila, the Son of Devahūti
Teachings of Queen Kuntī
The Science of Self-Realization
Perfect Questions, Perfect Answers
Life Comes from Life
The Path of Perfection
Beyond Birth and Death
Kṛṣṇa Consciousness: The Topmost Yoga System
Kṛṣṇa Consciousness: The Matchless Gift
The Perfection of Yoga
Kṛṣṇa the Reservoir of Pleasure
On the Way to Kṛṣṇa
Rāja-vidyā: The King of Knowledge
Elevation to Kṛṣṇa Consciousness
A Second Chance
The Journey to Self-Discovery
The Laws of Nature
Back to Godhead magazine (Grundare)

Prisad vare Śrī Guru och Gaurāṅga

NEKTARLIKA INSTRUKTIONER

*En autentisk svensk utgåva
av Śrīla Rūpa Gosvāmī
Śrī Upadeśāmṛta
med ursprunglig sanskrittext,
omskrivning till latinska bokstäver, ordöversättning,
versöversättning samt utförliga förklaringar.*

av

Hans Gudomliga Nåd

A.C. Bhaktivedanta Svāmī Prabhupāda

grundare/*ācārya* för det Internationella Sällskapet för Kṛṣṇamedvetande

THE BHAKTIVEDANTA BOOK TRUST

Originalalets titel:

The Nectar of Instruction
(Los Angeles, 1975)

Svensk översättning:

Ajita dāsa (1977)

Bearbetning och redigering för denna utgåva (2004):

Bhakta Mikael Sjödin

Den som är intresserad av ämnet i denna bok inbjudes korrespondera med sekreteraren för Kṛṣṇarörelsen (ISKCON)

Korsnäs Gård
147 92 GRÖDINGE
Tel. 08-530 291 51

Adresser till övriga ISKCON-tempel i Sverige står att finna längst bak i boken.

Angående den elektroniska utgåvan **— av denna bok**

OCR, redigering, bearbetning, korrektur, grafik, sammanställning:

Bhakta Mikael Sjödin, 2004 för ISKCON Göteborg (www.harekrishnagoteborg.com).

Med tillstånd från The Bhaktivedanta Book Trust.

Inbäddade fonter: ScaPalatino (text med diakritiska tecken); Times New Roman (svenska bokstäver å, ä, ö); Arial (sidhuvud); Bimini (titel)

För att läsa denna e-bok behöver du ha installerad i din dator.

Denna e-bok (nektarlikainstruktioner2004.pdf) får ej mångfaldigas eller spridas utan hänvisning till eller tillstånd från upphovsrättsinnehavaren. Alla rättigheter förbehållna.

För enskilt bruk är det tillåtet att göra utskrifter av denna e-bok.

©1977-2004 THE BHAKTIVEDANTA BOOK TRUST

Omslagsbilden: Śrīla Rūpa Gosvāmī och Śrīla Sanātana Gosvāmī — de två främsta av Vṛndāvanas sex Gosvāmīs.

Tidigare omslagbilder (utgåva 1977):

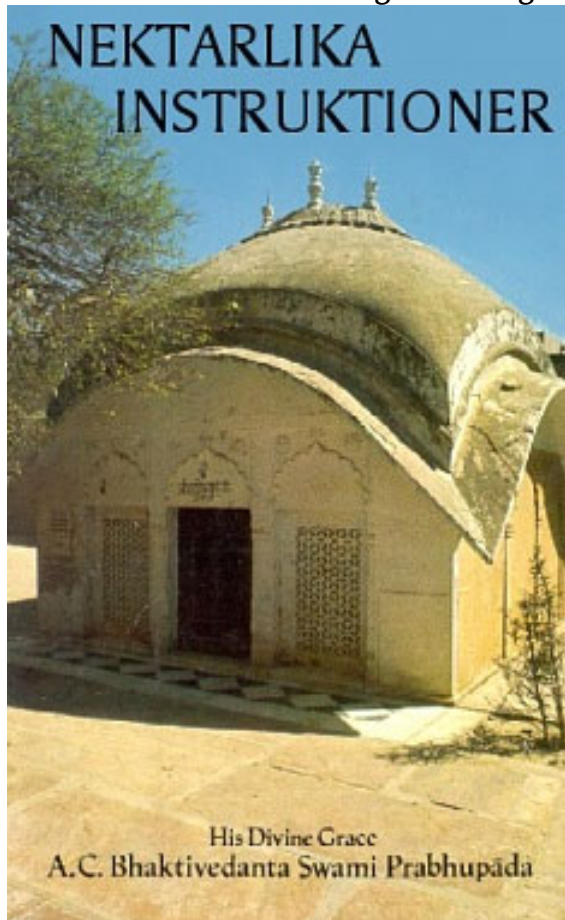

Bild 1) Śrīla Rūpa Gosvāmīs *samādhi* (gravmonument) vid Rādhā-Dāmodara-templet i Vṛndāvana, Indien.

Bild 2) Śrī Rādhā-kuṇḍa, Indien.

Innehåll

Förord	7
VERS ETT	9
VERS TVÅ	16
VERS TRE	23
VERS FYRA	29
VERS FEM	34
VERS SEX	40
VERS SJU	44
VERS ÅTTA	48
VERS NIO	51
VERS TIO	52
VERS ELVA	57
Tillägg	59
Författaren	60
Bibliografi	62
Ordförklaringar	63
Uttal av sanskritord	67
Förteckning över sanskritverser	70
Adresser	72
Fler böcker på svenska	73

Förord

Rörelsen för Kṛṣṇamedvetande dirigeras under överinseende av Śrīla Rūpa Gosvāmī. De flesta *gauḍīya-vaiṣṇavas*, dvs bengali-*vaiṣṇavas*, följer Śrī Caitanya Mahāprabhu, och Vṛndāvanas sex Gosvāmīs är Hans direkta lärjungar. Śrīla Narottama dāsa Ṭhākura sjöng således:

*rūpa-raghunātha-pade ha-ibe ākūti
kabe hāma bujhaba se yugala-pīriti*

”När jag blir angelägen att förstå de skrifter som Vṛndāvanas sex Gosvāmīs efterlämnade, då ska jag också förstå Rādhā-Kṛṣṇas transcendentala älskogslekar.” Śrī Caitanya Mahāprabhu uppenbarade Sig för att välsigna människosamhället med vetenskapen om Kṛṣṇa. Herren Kṛṣṇas mest upphöjda förehavanden är Hans älskogslekar med *gopī*-flickorna. Śrī Caitanya Mahāprabhu framträdde i samma sinnesstämning som Śrīmatī Rādhārāṇī, den främsta av *gopī*-flickorna. För att förstå Herren Śrī Caitanya Mahāprabhus mission, måste man således med stort allvar följa Vṛndāvanas sex Gosvāmīs — Śrī Rūpa, Sanātana, Bhaṭṭa Raghunātha, Śrī Jīva, Gopāla Bhaṭṭa och Dāsa Raghunātha.

Śrī Rūpa Gosvāmī var deras ledare, och för att leda oss i våra gärningar har han givit oss denna *Upadeśāmṛta*. Śrī Caitanya Mahāprabhu efterlämnade åtta verser i skrift, vilka kallas *Śikṣāṣṭaka*, och Rūpa Gosvāmī gav oss *Upadeśāmṛta*, så att vi kan bli rena *vaiṣṇavas*.

På alla andliga vägar, är ens första plikt att behärska tankarna och sinnena. Om man inte behärskar tankarna och sinnena, kan man inte göra några framsteg i andligt liv. I den materiella världen är alla fångslade av lidelsens och okunnighetens kvaliteter. Man måste, genom att följa Rūpa Gosvāmīs instruktioner, höja sig till godhetens plattform (*sattva-guṇa*), då kommer det att uppenbaras hur man gör ytterligare framsteg.

Framsteg i Kṛṣṇamedvetande beror på individens sinnesstämning. En medlem av rörelsen för Kṛṣṇamedvetande bör bli en fulländad *gosvāmī*. *Vaiṣṇavas* kallas vanligtvis för *gosvāmīs*. I Vṛndāvana har tempelföreståndarna denna titel. Den som önskar bli en fulländad Kṛṣṇahängiven måste bli en *gosvāmī*. För att bli en *gosvāmī* och sedan en ren gudshängiven, och därmed nå livets högsta fulländning, måste man följa Śrīla Rūpa Gosvāmīs instruktioner, vilka kallas *Upadeśāmṛta*. Śrīla Rūpa Gosvāmī efterlämnade många andra skrifter, som *Bhakti-rasāmṛta-sindhu*, *Vidagdha-mādhava* och *Lalita-mādhava*, men *Upadeśāmṛta* utgör de första instruktionerna för nybörjare på hängivenhetens väg. Man måste följa dessa instruktioner mycket noga. Då blir det lättare att göra livet framgångsrikt. Hare Kṛṣṇa.

A. C. Bhaktivedanta Swami

A.C. Bhaktivedanta Swami

20 sep 1975

Viśvarūpa-mahotsava

Kṛṣṇa-Balarāma Mandira

Ramaṇa-reti

Vṛndāvana, Indien

VERS ETT

वाचो वेगं मनसः क्रोधवेगं
 जिह्वावेगमुदरोपस्थवेगम् ।
 एतान् वेगान् यो विषहेत धीरः
 सर्वामपीमां पृथिवीं स शिष्यात् ॥ १ ॥

*vāco vegam manasaḥ krodha-vegam
 jihvā-vegam udaropastha-vegam
 etān vegān yo viṣaheta dhīraḥ
 sarvām apīmāṁ pṛthivīm sa śiṣyāt*

vācaḥ—talets; *vegam*—drivkraft; *manasaḥ*—sinnets; *krodha*—vredens; *vegam*—drivkraft; *jihvā*—tungans; *vegam*—drivkraft; *udara-upastha*—magens och könsorganets; *vegam*—drivkraft; *etān*—dessa; *vegān*—drivkrafter; *yaḥ*—den som; *viṣaheta*—kan tolerera; *dhīraḥ*—behärskad; *sarvām*—alla; *api*—förvisso; *imām*—den; *pṛthivīm*—värld; *saḥ*—en sådan person; *śiṣyāt*—kan skaffa sig lärjungar.

ÖVERSÄTTNING

En behärskad person, som kan motstå driften att tala, sinnets begär, vredens krafter samt tungans, magens och könsorganets eggelser, är berättigad att skaffa sig lärjungar över hela världen.

INNEBÖRD

I *Śrīmad-Bhāgavatam* (6.1.9-10) ställde Parikṣit Mahārāja ett antal intelligenta frågor till Śukadeva Gosvāmī. En av dessa frågor lød: "Varför, söker människor försoning om de inte kan behärska sina sinnen?" En tjuv vet, exempelvis mycket väl att han kan komma att fångas om han stjälar, och han kanske t o m ser en annan tjuv arrestras av polisen, men ändå fortsätter han att stjäla. Man samlar erfarenhet genom hörseln och synen. Den som är mindre intelligent samlar erfarenhet genom synen, och den som är mer intelligent samlar erfarenhet genom hörseln. När en intelligent människa hör från lagböckerna och *śāstras* (skrifterna), att det inte är rätt att stjäla och att en tjuv straffas då han gripes, avhåller hon sig från att stjäla. En mindre intelligent människa kanske först måste arrestreras och straffas innan hon kan lära sig att sluta stjäla. En dåraktig lymmel fortsätter dock att stjäla, även om han samlat erfarenhet ge-

nom både synen och hörseln, ja t o m om han straffats. Även om en sådan person straffas av lagen och försonar sitt brott, kommer han att stjäla igen så snart han kommit ut ur fängelset. Om straffet betraktas som en försoning av brottet, vad tjänar då denna försoning för syfte? Parīkṣit Mahārāja frågade sålunda:

*dr̥ṣṭa-śrutābhyām yat pāpam
jānann apy ātmano 'hitam
karoti bhūyo vivaśaḥ
prāyaścittam atho katham*

*kvacin nivartate 'bhadrāt
kvacic carati tat punaḥ
prāyaścittam atho 'pārtham
manye kuñjara-śaucavat*

Han jämförde försoning med en elefants sätt att bada. Elefanten badar i floden och tvättar sig noga, men så snart den kommer upp på land igen, kastar den smuts över hela kroppen. Vad tjänar då badet till? Detta kan jämföras med människor som sjunger Hare Kṛṣṇa *mahā-mantrat* men samtidigt utför förbjudna handlingar i tron om att sjungandet motverkar deras synder. Det finns tio slags förseelser man kan begå vid sjungandet av Guds heliga namn, och just denna förseelse kallas *nāmno balād yasya hi pāpa-buddhiḥ*, att synda i kraft av sjungandet av Hare Kṛṣṇa *mahā-mantrat*." Vi finner också att vissa kristna personer går till kyrkan på söndagar för att inför prästen bekänna sina synder, i tron om att detta kommer att befria dem från återverkningarna från veckans synder. Så snart det är måndag, börjar de åter synda och väntar sig bli förlåtna nästa söndag. Detta slag av *prāyaścitta* (försoning) fördöms av Parīkṣit Mahārāja, som var den tidens intelligentaste konung. Śukadeva Gosvāmī, som vara lika intelligent och Parīkṣit Mahārājas andlige mästare, svarade konungen och bekräftade att hans utsago beträffande försoning var riktig. En syndfull handling kan inte motverkas av en from handling. Verklig *prāyaścitta* är återuppväckandet av ens slumrande Kṛṣṇamedvetande.

Riktig försoning innefattar att komma till verklig insikt, och för detta finns en standardmetod. Om man lever ett reglerat hygieniskt liv, blir man inte sjuk. En människa bör tränas att leva efter vissa principer, så att hon kan återuppväcka sin ursprungliga kunskap. Ett sådant planmässigt liv kallas *tapasya*. Man kan gradvis höjas till den verkliga kunskapens plattform, d v s Kṛṣṇamedvetande, genom att öva självtukt och leva i celibat (*brahmacarya*), genom att behärska det inre och de yttre sinnena, genom att ge bort sina ägodelar som allmosor, genom att vara sannfärdig och renlig samt genom att öva *yoga-āsanas*. Om man emellertid äger lyckan att få samröre med en ren gudshängiven, höjer man sig genast över alla sätt att behärska sinnet genom mystikens *yoga*-metod. Detta genom att helt enkelt följa Kṛṣṇamedvetandets reglerande

principer — avstå från olovligt konsumgånge, köttätande, berusningsmedel och hasardspel — samt genom att tjäna den Högste Herren under ledning av den andlige mästaren. Denna lätta metod rekommenderas av Śrīla Rūpa Gosvāmī.

Först måste man behärska sitt tal. Vi har var och en förmågan att tala; så snart tillfället kommer, börjar vi tala. Om vi inte talar om Kṛṣṇamedvetande, talar vi om allt möjligt nonsens. En padda i gräset talar genom att kväka. Alla som har en tunga vill tala, även om allt de har att säga är nonsens. Paddans kväkande lockar emellertid bara till sig ormen: "Kom hit och ät upp mig." Icke desto mindre, trots att han kallar på döden, fortsätter paddan att kväka. Materialisters och *māyāvādīs* (opersonlighetsfilosofers) tal kan jämföras med grodornas kväkande. De talar alltid nonsens och inbjuder sålunda döden att komma och sluka dem. Behärskat tal innebär dock inte självpåtvungad tystnad (den yttre formen av *mauna*), vilket *māyāvādī*-filosoferna tror. Tystnaden kan tyckas hjälpsfull en tid, men slutligen visar den sig leda till misslyckande. Den betydelse av behärskat tal, som Śrīla Rūpa Gosvāmī framförde, var den positiva metoden, kallad *kṛṣṇa-kathā*, vilket innebär att man sysselsätter talets krafter i lovprisandet av den Högste Herren Śrī Kṛṣṇa. Sålunda kan man med hjälp av talorganet lovprisa Herrens namn, gestalt, egenskaper och lekar. Den som predikar *kṛṣṇa-kathā* är alltid fri från dödens bojor. Detta är vad som menas med att behärska driften att tala.

Sinnets rastlöshet och ostadighet (*mano-vega*) besegras när man kan fästa sina tankar vid Kṛṣṇas lotusfötter. I *Caitanya-caritāmṛta* (*Madhya* 22.31) står det:

*kṛṣṇa—sūrya-sama; māyā haya andhakāra
yāhān kṛṣṇa, tāhān nāhi māyāra adhikāra*

Kṛṣṇa är som solen, och *māyā* är som mörkret. Där solen är närvarande, kan det inte vara tal om mörker. Om Kṛṣṇa finns i tankarna, kan alltså inte sinnet störas av *māyā*. Den form av *yoga*, som går ut på att förneka alla materiella tankar, hjälper inte. Att söka skapa vakuum i sinnet är artificiellt. Vakuumet kan inte bestå. Om man emellertid alltid tänker på Kṛṣṇa och hur man bäst kan tjäna Honom, kommer sinnet att behärskas på ett naturligt sätt.

Vreden kan behärskas på liknande sätt. Vi kan inte helt utsläcka vreden, men om vi låter vår vrede enbart gå ut över dem som hädar Herren eller Hans hängivna tjänare, kan vi behärska vår vrede i Kṛṣṇamedvetande. Herren Caitanya lät Sin vrede gå ut över de skurkaktiga bröderna Jagāi och Mādhāi, vilka hädade och slog Nityānanda Prabhu. Herren Caitanya skrev i Sin *Śikṣāṣṭaka*, *trṇād api sunīcena taror api sahiṣṇunā*: "Man bör vara ödmjukare än gräset och mer tolerant än trädet." Man kan då fråga sig varför Herren uttryckte Sin vrede. Saken är den, att man måste vara beredd att tolerera alla förolämpningar, som är riktade mot ens egen person, men om Kṛṣṇa eller Hans rena hängivne hädas, blir en äkta hängiven mycket arg, och hans brinnande vrede går ut över

syndaren. *Krodha* (vrede) kan inte stoppas, men den kan riktas på rätt sätt. Det var av vrede som Hanumān satte eld på Lañkā, men ändå dyrkas han som Herren Rāmacandras främsta lärjunge. Detta betyder att han använde sin vrede på rätt sätt. Arjuna är ett annat exempel. Han ville inte strida, men Kṛṣṇa drev fram hans vrede: "Du måste strida!" Att strida utan vrede är inte möjligt. Vreden behärskas emellertid då den används i Guds tjänst.

Vad beträffar tungans eggande kraft, har vi alla erfarit att vi önskar äta god mat. Vi bör dock inte låta tungan smaka vad den vill. I stället bör den behärskas, genom att enbart serveras *prasāda*. En hängiven äter endast då Kṛṣṇa ger honom *prasāda*. På detta sätt kan man behärska tungans drivkraft. Man bör äta *prasāda* vid regelbundna tider, och man bör inte äta i restauranger och söt-saksbutiker enbart för att tillfredsställa tungans eller magens nycker. Om vi håller fast vid principen, att enbart äta *prasāda*, kan vi behärska magens och tungans eggelser.

På liknande sätt kan man behärska könsorganets eggelser genom att reglera sitt könsliv. Könsorganet bör enbart användas till att avla Kṛṣṇamedvetna barn, annars bör det inte användas. Rörelsen för Kṛṣṇamedvetande uppmunt- rar äktenskap — inte för att tillfredsställa könsorganet men för att avla Kṛṣṇamedvetna barn. Så snart barnen vuxit upp något, sänds de till vår Gu- rukula-skola, där de utbildas till att bli helt Kṛṣṇamedvetna hängivna. Det be- hövs många sådana Kṛṣṇamedvetna barn, och den som är kvalificerad att avla Kṛṣṇamedvetna barn, har rätt att använda sitt könsorgan till könsumgänge.

När man helt bemästrar dessa metoder, att genom Kṛṣṇamedvetande be- härska alla drifter, är man berättigad att bli en bona fide andlig mästare.

I sin *Anuvṛtti*-förklaring till *Upadeśāmṛta* skriver Śrīla Bhaktisiddhānta Sa- rasvatī Ṭhākura, att vår identifiering med materia skapar tre slags drifter — driften att tala, sinnets begär och kroppens begär. När en levande varelse fal- ler offer för dessa drifter, blir hans liv olycksbringande. Den som strävar att motstå dessa drifter eller begär kallas *tapasvī*, d v s en person som övar själv- tukt. Genom sådan *tapasya* kan man befria sig från den materiella energin, som är den Högste Personlige Gudens yttre kraft.

När vi talar om driften att tala, avser vi meningslöst tal, d v s det som ytt- ras av *māyāvādī*-filosoferna, av personer som utför fruktbärande handlingar (*karma-kāṇḍa*) eller av materialister som oåterhållsamt önskar njuta av livet. Dessas prat och litteratur är praktiska exempel på driften att tala. Många människor pratar bara nonsens, och de skriver massor av meningslösa böcker. Allt detta är inget annat än en följd av driften att tala. För att motverka denna benägenhet, måste vi överföra vårt talande till ämnen som rör Kṛṣṇa. Detta förklaras i *Śrīmad-Bhāgavatam* (1.5.10-11):

*na yad vacas citra-padam harer yaśo
jagat-pavitram pragṛṇita karhicit
tad vāyasam tīrtham usanti mānasā
na yatra hamsā niramanty usik-kṣayāḥ*

”Herren allena kan helga universums hela atmosfär, och de ord, som inte skildrar Hans härlighet, betraktas av heliga personer såsom riktade till en vallfärdsort för kråkor. Fullkomliga personer finner ingen glädje där, eftersom de hör hemma i det transcendentala riket.”

*tad-vāg-visargo janatāgha-viplavo
yasmin prati-ślokaṁ abaddhavaty api
nāmāny anantasya yaśo 'ṅikitāni yat
śṛṅvanti gāyanti gṛṅṅanti sādhaḥ*

”Den litteratur, å andra sidan, som är fylld av beskrivningar av den transcendentala härligheten hos den obegränsade Högste Herrens namn, ryktbarhet, gestalter, lekar o s v, är en helt annan skapelse, fylld av transcendentala ord, vilka syftar till att frambringa en revolution i den gudlösa människans liv i denna världs vilseledda civilisation. Renade människor, som är alltigenom hederliga, lyssnar till, reciterar och godtar sådan litteratur, även om den är ofullkomligt sammanställd.”

Slutsatsen är den, att vi kan avhålla oss från meningslöst tal enbart när vi talar om hängiven tjänst till Gudomens Högsta Personlighet. Vi måste sträva efter att använda talets krafter enbart i syfte att förverkliga Kṛṣṇamedvetande.

Det ostadiga sinnets störningar indelas i två adelningar. Den första kallas *avirodha-prīti*, vilket betyder ”oinskränkta band”, och den andra kallas *virodha-yukta-krodha*, d v s ”vrede som följer efter missräkning”. Att vara fäst vid *māyāvādī*-filosofin, att vara fäst vid de frukter som erhålles av *karma-vādīs*, samt att tro på planer som är grundade på materialistiska begär, kallas *avirodha-prīti*. De betingade själarna attraheras av *jñānīs*, *karmīs* och materialistiska propagandister, men så snart materialisternas planer omintetgörs, blir de vredgade. Missräkning vid tillfredsställandet av materiella begär frambringar vrede.

Kroppens begär kan på liknande sätt indelas i tre avdelningar — tungans, magens och könsorganets drifter. Om vi studerar var dessa organ är belägna i kroppen, finner vi att de befinner sig på en lodrät linje, och vi kan också iakttaga att de kroppsliga begären börjar med tungan. Om man kan hålla tillbaka tungans begär genom att bara äta *prasāda*, kan man automatiskt också behärska magens och könsorganets eggelser. I detta sammanhang har Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura skrivit följande:

*śarīra avidyā jāla, jaḍendriya tāhe kāla,
jīve phele viśaya-sāgare
tā'ra madhye jihvā ati, lobhamāyā sudurmati,
tā'ke jetā kaṭhina saṁsāre
kṛṣṇa baḍa dayāmaya, karibāre jihvā jaya,
sva-prasāda-anna dila bhāi
sei annāmṛta khāo, rādhā-kṛṣṇa-guṇa gāo,
preme ḍāka caitanya-nitāi*

”O Herre! Denna materiella kropp är en klump av okunnighet, och sinnena är ett nätverk av vägar som leder mot döden. Av någon anledning har vi fallit ned i den materiella sinnesnjutningens hav, och av alla sinnen är tungan det glupskaste och svåraste att behärska. Det är mycket svårt att behärska tungan i denna värld, men Du, vår käre Kṛṣṇa, är mycket vänlig mot oss, Du har sänt oss denna fina *prasāda* för att hjälpa oss behärska tungan. Låt oss därför inta denna *prasāda* till vår fulla tillfredsställelse och lovprisa Śrī Śrī Rādhā och Kṛṣṇa och i kärlek kalla på hjälp från Herren Caitanya och Prabhu Nityānanda.”

Det finns sex slags *rasas* (smaker), och om man eggas av någon av dem, blir man behärskad av tungans drivkraft. Vissa personer attraheras till att äta kött, fisk, skaldjur, ägg och andra ting, som alstras ur sperma och blod och ätes i form av döda kroppar. Andra attraheras till att äta frukt, grönsaker eller mjölkprodukter, men enbart för att tillfredsställa tungans eggelser. Kṛṣṇamedvetna personer måste avstå från sådant ätande för sinnesnjutning. Likaså måste de avstå från att använda kryddor, som chilipeppar och tamarind, i allt för hög grad. Pan, *haritakī*, betelnötter, diverse kryddor som används vid pantillverkning, tobak, LSD, marijuana, opium, alkohol, kaffe och te används för att tillfredsställa olovliga begär. Om vi kan öva att enbart äta mat som offrats till Kṛṣṇa, är det möjligt att bli fri från *māyās* fängslade grepp. Herren Kṛṣṇa föreskriver Själv att grönsaker, säd, frukt, mjölkprodukter och vatten är lämplig mat, som kan offras till Honom. Om man emellertid äter *prasāda* bara därför att den är välsmakande och därför äter för mycket, faller man också offer för tungans eggelser. Śrī Caitanya Mahāprabhu har lärt oss att undvika mycket välsmakande rätter även när vi äter *prasāda*. Om vi offerar välsmakande rätter till Gudsgestalten i avsikt att senare äta denna utsökta mat, faller vi åter offer för att försöka tillfredsställa tungans eggelser. Om vi godtar en rik mans inbjudan med det i tankarna att vi kommer att bjudas på mycket välsmakande mat, försöker vi också tillfredsställa tungans eggelser. I *Caitanya-caritāmṛta* (*Antya* 6.227) står det:

*jihvāra lālase yei iti-uti dhāya
śiśnodara-parāyaṇa kṛṣṇa nāhi pāya*

”Den som är underkastad sin tunga och som således vandrar hit och dit, helt hängiven sitt könsorgan och sin mage, kan inte uppnå Kṛṣṇa.”

Tungan, magen och könsorganet är, såsom förklarats ovan, belägna i en rät linje, och de tillhör samma kategori. Herren Caitanya sade: *bhāla nā khāibe āra bhāla nā paribe*. ”Du bör inte äta välsmakande rätter eller klä dig i fina kläder.” (*Cc. Antya* 6.236)

De som lider av magsjukdomar måste vara oförmögna att behärska magens eggelser, åtminstone enligt denna analys. Om vi önskar äta mer än nödvändigt, skapar vi automatiskt många olägenheter i livet. Om vi emellertid fastar på dagar som Ekādaśī och Janmāṣṭamī, kan vi hålla tillbaka magens eggelser.

Könsorganets drifter är av två slag — tillbörliga och otillbörliga, d v s lovligt respektive olovligt könsumgänge. När man är tillräckligt mogen och ansvarskännande, kan man gifta sig enligt *śāstras* regler och föreskrifter och använda sitt könsorgan till att avla fina barn. Sådant könsumgänge är lovligt och religiöst. Alla andra sätt att tillfredsställa könsorganets eggelser är artificiella och otillbörliga. När man hänger sig åt olovligt könsumgänge, vilket enligt *śāstras* innebär att tänka på, planera för, tala om eller praktiskt genomföra samlag, eller att tillfredsställa sig på artificiellt sätt, är man fångad i *māyās* klor. Dessa instruktioner är inte enbart avsedda för gifta utan också för *tyāgīs*, d v s de som tillhör försakelsens livsordning. Śrī Jagadānanda Paṇḍita skriver i sjunde kapitlet i sin bok *Prema-vivarta*:

*vairāgī bhāi grāmya-kathā nā śunibe kāne
grāmya-vārtā nā kahibe yabe milibe āne*

*svapane o nā kara bhāi strī-sambhāṣaṇa
grhe strī chāḍiyā bhāi āsiyācha vana*

*yadi cāha praṇaya rākhite gaurāṅgera sane
choṭa haridāsera kathā thāke yena mane*

*bhāla nā khāibe āra bhāla nā paribe
hṛdayete rādhā-kṛṣṇa sarvadā sevibe*

”Min käre bror, du tillhör försakelsens livsordning och bör inte lyssna till samtal som rör vanliga världsliga ting, ej heller bör du tala om världsliga ting när du träffar andra. Tänk inte på kvinnor ens när du drömmer. Du har antagit försakelsens livsordning och avlagt ett löfte, som förbjuder dig samröre med kvinnor. Om du önskar umgås med Caitanya Mahāprabhu, måste du alltid minnas händelsen med Choṭa Haridāsa, och hur han avvisades av Herren. Åt inte delikata rätter och klä dig inte i fina kläder, men förbli alltid ödmjuk i din tjänst till Śrī Śrī Rādhā-Kṛṣṇa i ditt hjärtas hjärta.”

Slutsatsen är den, att den som kan behärska dessa sex ting — talet, sinnet, vreden, tungan, magen och könsorganet — kan kallas *svāmī* eller *gosvāmī*. *Svāmī* betyder herre, och *gosvāmī* betyder herre över *go* (sinnena). När man träder in i försakelsens levnadsstadium erhåller man automatiskt titeln *svāmī*. Detta betyder inte att man blir herre i sin familj eller i samhället; nej, man måste vara herre över sina sinnen. Om man inte är herre över sina sinnen kan man inte kallas *gosvāmī*, utan man bör då i stället kallas *go-dāsa*, sinnenas tjänare. Alla *svāmīs* och *gosvāmīs* bör följa Vṛndāvanas sex *Gosvāmīs* i spåren och fullständigt engagera sig i transcendental kärleksfull tjänst till Herren. I motsats till detta engagerar sig *go-dāsas* i att tjäna sina sinnen eller i att tjäna den materiella världen. De har ingen annan sysselsättning. Prahlāda Mahārāja be-

skriver en *go-dāsa* som *adānta-go*, vilket syftar på en som inte kan behärska sina sinnen. En *adānta-go* kan inte bli en tjänare till Kṛṣṇa. I *Śrīmad-Bhāgavatam* (7.5.30) säger Prahlāda Mahārāja:

*matir na kṛṣṇe parataḥ svato vā
mitho 'bhipadyeta gṛha-vratānām
adānta-gobhir viśatām tamisraṁ
punaḥ punaś carvita-carvaṇānām*

”Eftersom de inte kan behärska sina sinnen, närmar sig de personer, som är alltför fästa vid det materialistiska livet, de helvetiska tillstånden, och de tuggar oupphörligt det som redan tuggats. Deras kärlek till Kṛṣṇa uppväcks aldrig, varken genom andras undervisning eller genom egna ansträngningar, eller genom en förening av dessa två.”

VERS TVÅ

अत्याहारः प्रयासश्च प्रजल्पो नियमाग्रहः ।
जनसङ्गश्च लौल्यश्च षड्भिर्भक्तिर्विनश्यति ॥ २ ॥

*atyāhāraḥ prayāsaś ca
prajalpo niyamāgrahaḥ
jana-saṅgaś ca laulyaṁ ca
ṣaḍbhir bhaktir vinaśyati*

ati-āhāraḥ—att äta för mycket eller att samla på sig för mycket; *prayāsaḥ*—att bemöda sig för mycket; *ca*—och; *prajalpaḥ*—tomt prat; *niyama*—regler och föreskrifter; *āgrahaḥ*—för starka band till (eller *agrahaḥ*—för stor likgiltighet inför); *jana-saṅgaḥ*—umgänge med världsigt sinnade personer; *ca*—och; *laulyam*—brinnande längtan eller girighet; *ca*—och; *ṣaḍbhiḥ*—genom dessa sex; *bhaktiḥ*—hängiven tjänst; *vinaśyati*—förstörs.

ÖVERSÄTTNING

Ens hängivna tjänst fördärvas om man blir alltför insnärjd i någon av följande sex aktiviteter: (1) att äta mer än nödvändigt eller att samla på sig mer kapital än nödvändigt; (2) att i övermåttan eftersträva världsiga ting, vilka är mycket svåra att införskaffa sig; (3) att tala i onödan om världsiga ting; (4) att efterleva skrifternas regler och föreskrifter enbart för att följa dem och inte för att göra andliga framsteg, eller att tillbakavisa skrifternas regler och föreskrifter och i stället agera självständigt eller nyckfullt; (5) att

umgås med världsligt sinnade personer, vilka inte är intresserade av Kṛṣṇamedvetande; och (6) att girigt eftersträva världsliga bedrifter.

INNEBÖRD

Människolivet är avsett för enkelt leverne och avancerat tänkande. Eftersom alla betingade levande varelser behärskas av Herrens tredje energi, är denna materiella värld så inrättad att alla måste arbeta. Gudomens Högsta Personlighet har tre grundläggande energier, eller krafter. Den första kallas *anta-raṅga-śakti* (den inre kraften). Den andra kallas *taṭastha-śakti* (gränskraften). Den tredje kallas *bahiraṅga-śakti* (den yttre kraften). De levande varelsena utgör gränskraften, och de befinner sig mellan den inre och den yttre kraften. Eftersom de är underordnade eviga tjänare till Gudomens Högsta Personlighet, måste de atomiska levande varelsena (*jīvātmās*) förbli antingen under den inre eller den yttre kraftens herravälde. När de behärskas av den inre kraften uppvisar de sitt verkliga, naturliga handlande, dvs ständig hängiven tjänst till Herren. Detta behandlas i *Bhagavad-gītā* (9.13):

*mahātmānas tu mām pārtha
daiivīm prakṛtim āśritāḥ
bhajanty ananya-manaso
jñātvā bhūtādim avyayam*

”O Pṛthās son! De som inte är förvillade, de stora själarna, står under den gudomliga naturens beskydd. De är helt engagerade i hängiven tjänst, ty de känner Mig som den ursprunglige och outtömlige Högste Personlige Guden.”

Ordet *mahātmā* syftar på dem som är vidsynta, inte trångsynta. Trångsynta personer är alltid sysselsatta med att tillfredsställa sina sinnen, och ibland söker de hjälpa andra genom att utsträcka sina handlingar till att omfatta någon slags ”ism”, som nationalism, humanism eller altruism. De kanske offrar sin egen sinnesnjutning för andras sinnesnjutning, som t ex medlemmarna i familjen, kollektivet eller samhället — nationellt eller internationellt. Allt detta är i själva verket utsträckt sinnesnjutning, från personlig till kollektiv. Detta kan tyckas mycket bra från en materiell synvinkel, men sådana handlingar har inget andligt värde. Deras syfte är sinnesnjutning, antingen personlig eller utsträckt. Endast om en person tillfredsställer den Högste Herrens sinnen, kan han kallas *mahātmā*, dvs vidsynt person.

Orden *daiivīm prakṛtim* i ovan citerade vers från *Bhagavad-gītā* syftar på den Högste Personlige Gudens inre kraft, eller glädjekraft. Denna glädjekraft manifesteras som Śrīmatī Rādhārāṇī, eller Hennes aspekt Lakṣmī, lyckans gudinna. När de enskilda *jīva*-själarna behärskas av den inre energin, är deras enda sysselsättning att tillfredsställa Kṛṣṇa, eller Viṣṇu. Detta är en *mahātmās* ställning. Om man inte är en *mahātmā*, är man en *durātmā*, d v s en trångsynt person. Sådana trångsynta *durātmās* behärskas av Herrens yttre kraft, *mahāmāyā*.

Alla levande varelser i denna materiella värld behärskas sannerligen av *mahāmāyā*, vars uppgift är att försätta dem under inflytande av det trefaldiga lidandet; *adhidaivika-kleśa* (lidande orsakat av halvgudarna, såsom torka, jordbävningar och stormar), *adhibhautika-kleśa* (lidande orsakat av andra levande varelser, såsom insekter och fiender) och *adhyātmika-kleśa* (lidande orsakat av ens egen kropp och sinne, såsom mentala och fysiska sjukdomar). *Daiva-bhūtātma-hetavaḥ* — de betingade själarna, som behärskas av den yttre energin, utsätts för dessa tre former av lidande och genomgår allehanda svårigheter.

De främsta svårigheterna de betingade själarna möter är det ständiga återuppreandet av födelse, ålderdom, sjukdom och död. I den materiella världen måste man arbeta för att uppehålla kropp och själ. Hur kan man utföra sådant arbete så att det är gynnsamt för Kṛṣṇamedvetande? Alla behöver mat, kläder, pengar och andra ting, nödvändiga för att underhålla kroppen, men man bör inte samla på sig mer än nödvändigt för att täcka kroppens omedelbara behov. Om man följer denna naturliga princip, kommer man inte att ha några svårigheter att underhålla kroppen.

Vi finner att levande varelser, som befinner sig lägre ned på utvecklings-skalan, enligt naturens inrättning inte äter eller samlar på sig mer än nödvändigt. Följaktligen föreligger inom djurriket vanligtvis inga ekonomiska problem eller brister på nödvändigheter. Om man ställer ut en säck ris på allmän plats, så kommer fåglar och äter några gryn för att sedan flyga iväg. En människa tar emellertid hela säcken. Hon äter så mycket magen tål, och resten lagrar hon. Att på detta sätt samla på sig mer än nödvändigt (*atyāhāra*) är förbjudet enligt skrifterna. För närvarande lider hela världen på detta.

Om man samlar på sig och äter mer än nödvändigt, orsakar man också *prayāsa*, d v s onödig strävan. På Guds inrättning, kan vem som helst i världen leva mycket fridfullt om man har lite land och en mjölkko. Man behöver inte resa från en plats till en annan för att tjäna sitt uppehälle, ty man kan få mjölk från kon och odla säd lokalt. Detta kan lösa alla ekonomiska problem. Människan har lyckligtvis blivit begåvad med en högre intelligens, så att hon kan utveckla Kṛṣṇamedvetande, d v s lära sig förstå Gud, sitt förhållande till Honom samt livets yttersta mål, kärlek till Gud. Olyckligtvis använder dock den s k civiliserade människan sin intelligens till att samla på sig mer än nödvändigt, och hon äter bara för att tillfredsställa sin tunga, utan att ägna en tanke åt att försöka förstå Gud. Gud har inrättat det på så vis att det finns möjligheter att producera tillräckligt med säd och mjölk till att försörja hela världens befolkning, men i stället för att använda sin intelligens till att utveckla Kṛṣṇamedvetande, missbrukar s k intelligenta människor sin intelligens till att producera onödiga och icke önskvärda ting. Sålunda öppnas fabriker, slakthus, bordeller och barer. Om man råder människor att inte samla på sig för många saker, att inte äta för mycket eller att inte arbeta i onödan för att skaffa sig artificiella bekvämligheter, tror de att de uppmanas att återvända till ett primitivt levnadssätt. Människor är vanligtvis inte villiga att godta

doktrinen "enkelt leverne och avancerat tänkande", och det är det som är deras olycka.

Människolivet är avsett för gudsförverkligande, och människan har därför begåvats med högre intelligens. De som anser att denna högre intelligens är avsedd att föra oss till en högre nivå bör följa den vediska litteraturens instruktioner. Genom att följa dessa instruktioner från en högre auktoritet, kan man erhålla fullkomlig kunskap, vilket ger livet verklig mening.

Śrī Sūta Gosvāmī beskriver i *Śrīmad-Bhāgavatam* (1.2.9) människans verkliga *dharma* på följande sätt:

*dharmasya hy āpavargyasya
nārtho 'rthāyopakalpate
nārthasya dharmāikāntasya
kāmo lābhāya hi smṛtaḥ*

"Alla yrkesmässiga sysslor [*dharma*] är förvisso avsedda att leda till slutgiltig befrielse. De bör aldrig utföras för materiell vinning. Enligt vismännen får dessutom den som är engagerad i slutgiltig yrkesmässig tjänst aldrig använda materiell vinning för att utveckla sinnesnjutning."

Det första steget i den mänskliga civilisationen är att utföra yrkesmässiga sysslor enligt skrifternas föreskrifter. Människans högre intelligens bör tränas, så att hon kan förstå *dharmas* grunder. I människosamhället finns det många olika religiösa uppfattningar, vilka betecknas hinduism, kristendom, judendom, islam, buddhism o s v, ty utan religion är inte människosamhället bättre än ett djursamhälle.

Religionen är, vilket tidigare omnämnts (*dharmasya hy āpavargyasya nārtho 'rthāyopakalpate*), avsedd att leda till frigörelse, inte till att tjäna sitt levebröd. Ibland skapas i människosamhället ett s k religiöst system, som inriktar sig på materiella framsteg, men detta ligger långt ifrån syftet med sann *dharma*. Religion innefattar att lära sig förstå Guds lagar, ty om man kan lära sig att riktigt följa dessa lagar, kommer man slutligen att befrias från den materiella insnärjningen. Olyckligtvis blir människor religiösa för att nå materiellt välstånd. Detta beror på *atyāhāra*, d v s mycket starka begär efter sådant välstånd. Sann religion innebär emellertid att vara tillfredsställd med livets nödtorft medan man utvecklar Kṛṣṇamedvetande. Ekonomisk utveckling är nödvändig, men den sanna religionen tillåter den bara att gå så långt som till att täcka den materiella tillvarons nödtorft. *Jīvasya tattva jijñāsā* — den verkliga meningen med livet är att söka den Absoluta Sanningen. Om vi inte riktar vår strävan (*prayāsa*) mot att söka den Absoluta Sanningen, kommer vi endast öka vår strävan att tillfredsställa våra artificiella begär. Den som söker andligt liv måste undvika världsliga bemödanden.

Ett annat hinder är *prajalpa*, onödigt tal. När vi träffar några vänner, börjar vi genast tala en massa nonsens, precis som en samling kväkande paddor. Om vi måste tala, så bör vi tala om rörelsen för Kṛṣṇamedvetande. De som inte

tillhör rörelsen för Kṛṣṇamedvetande är intresserade av att läsa massvis med tidningar, tidskrifter och romaner, eller av att lösa korsord och liknande meningslösa aktiviteter. På detta sätt slösar människor bort sin värdefulla tid och energi. Äldre män i västvärlden drar sig tillbaka från aktivt liv och sysselsätter sig med att spela kort, fiska, titta på TV och debattera om meningslösa sociala och politiska planer. Allt detta samt annan fåfänga tillhör *prajalpa*-kategorin. Intelligent personer, som är intresserade av Kṛṣṇamedvetande, bör aldrig ta del i sådana aktiviteter.

Jana-saṅga avser samröre med personer som inte är intresserade av Kṛṣṇamedvetande. Man måste noga undvika sådant umgänge. Śrīla Narottama dāsa Ṭhākura har därför givit oss rådet att leva enbart tillsammans med Kṛṣṇamedvetna hängivna (*bhakta-sane vāsa*). Man måste alltid tjäna Herren i umgänge med Herrens hängivna. Vad man än är sysselsatt med, så kan man förbättra det genom att umgås med andra människor, som har samma sysselsättning. Materialistiska män bildar följaktligen olika slags klubbar och föreningar för att förbättra sina bemödanden. Vi finner t ex inom affärsvärlden sådana institutioner som börser och handelskammaren. Vi har på liknande sätt grundat det Internationella Sällskapet för Kṛṣṇamedvetande för att ge människor tillfället att umgås med dem som inte glömt Kṛṣṇa. Denna möjlighet till andligt umgänge som skänks av ISKCON-rörelsen ökar dag för dag. Många människor från olika delar av världen ansluter sig till detta sällskap för att återuppväcka sitt slumrande Kṛṣṇamedvetande.

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura skriver i sin *Anuṁṛtti* att intellektuella tänkares och torra filosofers överdrivna bemödanden att införskaffa sig kunskap faller under kategorin *atyāhāra* (att samla på sig mer än vad som är nödvändigt). Enligt *Śrīmad-Bhāgavatam* är de spekulerande filosofernas ambition, att skriva volymtals av böcker om torr filosofi, helt i avsaknad av Kṛṣṇamedvetande, fullständigt meningslös. Också en *karmīs* arbete, att skriva böcker om ekonomisk utveckling, faller inom *atyāhāra*-kategorin. De som inte önskar bli Kṛṣṇamedvetna, utan enbart är intresserade av att öka sina materiella tillgångar — antingen i form av valuta eller vetenskaplig kunskap — behärskas alla av *atyāhāra*.

Karmīs arbetar hårt för att spara pengar till efterkommande generationer, endast p g a att de inte vet vad som kommer att hända med dem själva i framtiden. De är bara intresserade av att spara pengar till sina söner och sonsöner, men de är så dåraktiga att de inte ens vet vad deras egen ställning kommer att vara i nästa liv. Det finns många exempel på detta. Det var en gång en mäktig *karmī*, som samlade en stor förmögenhet för sina söner och sonsöner. I sitt nästa liv föddes han dock, p g a sitt *karma*, i en skomakares hem, som låg nära den byggnad han tidigare byggt åt sina barn. Nu hände det så, att när denne skomakare besökte sitt tidigare hem, blev han slagen med skor av sina tidigare söner och sonsöner. Om inte *karmīs* och *jñānīs* blir intresserade av Kṛṣṇamedvetande, kommer de bara fortsätta att kasta bort sina liv genom meningslöst arbete.

Att tillämpa skrifternas regler och föreskrifter för att erhålla omedelbara förmåner, vilket förespråkas av utilisterna, kallas *niyama-āgraha*, och att undvika *sāstras* regler och föreskrifter, vilka är avsedda för andlig utveckling, kallas *niyama-agraha*. Ordet *āgraha* betyder "iver att tillämpa", och *agraha* betyder "försummelse att tillämpa". Om man lägger till ordet *niyama* ("regler och föreskrifter") till något av dessa ord, bildas ordet *niyamāgraha*. Detta ord har alltså en dubbel mening, och sammanhanget det förekommer i ger oss den rätta innebörden. De som är intresserade av Kṛṣṇamedvetande får inte vara angelägna att tillämpa regler och föreskrifter enbart för att nå ekonomiska framsteg, men de bör mycket troget följa skrifternas regler och föreskrifter i avsikt att göra framsteg i Kṛṣṇamedvetande. De måste strängt följa de reglerande principerna genom att undvika olovligt konsumgånge, köttätande, hasardspel och rusmedel.

Man måste också undvika att umgås med *māyāvādīs*, vilka alltid hädar *vaiṣṇavas* (gudshängivna). *Bhukti-kāmīs*, de som strävar efter materiell lycka, *mukti-kāmīs*, de som önskar befrielse genom att uppgå i det gestaltlösa Absoluta (Brahman) och *siddhi-kāmīs*, de som önskar den fulländring som nås genom mystikens *yoga*, klassificeras som *atyāhārīs*. Det är inte alls önskvärt att umgås med sådana personer.

Inom kategorin *lauhya* (girighet) innefattas följande: att söka utvidga sinnet genom fulländning i mystikens *yoga* eller genom att uppgå i Brahman, eller att sträva efter flyktigt materiellt välstånd. Alla sådana försök att erhålla materiella förmåner eller nå s k andliga framsteg är hinder på vägen mot Kṛṣṇamedvetande.

Det moderna kriget mellan kapitalister och kommunister är orsakat av att man undvikit Śrīla Rūpa Gosvāmīs råd beträffande *atyāhāra*. Moderna kapitalister samlar på sig mer rikedom än vad som är nödvändigt, och kommunisterna är avundsjuka på dem för deras välstånd och vill följaktligen förstatliga all egendom. Kommunisterna kan dock inte lösa problemet med hur rikedomen ska fördelas. Följaktligen löses inga problem när kapitalisternas rikedom faller i kommunisternas händer. I motsats till dessa två ideologier står Kṛṣṇamedvetandets filosofi, som framhåller att all rikedom tillhör Kṛṣṇa. Människans ekonomiska problem kan därför aldrig lösas förrän all rikedom förvaltas av Kṛṣṇa. Vi finner ingen lösning om vi lägger rikedomen i kapitalisternas eller i kommunisternas händer. Om en människa finner en hundralapp på gatan och stoppar den i sin egen ficka, handlar hon oärligt. En annan människa kanske ser hundralappen men låter den ligga kvar, i det hon tänker att hon inte bör röra en annans egendom. Denna människa stjälar visserligen inte pengarna, men hon är inte heller medveten om hur de rätt bör användas. En tredje människa ser hundralappen, plockar upp den, finner dess ägare och överlämnar den till denne. Denna människa stjälar inte pengarna, ej heller låter hon dem ligga kvar på gatan. Genom att plocka upp pengarna och överlämna dem till den som förlorat dem, är en sådan människa både ärlig och vis.

Inga problem kan lösas genom att enbart överföra egendomen från kapitalisterna till kommunisterna, ty vi har erfarit att när en kommunist får pengar, använder han dem för sin egen sinnensnjutning. Världens rikedom tillhör i själva verket Kṛṣṇa, och varje levande varelse, människa eller djur, har rätt att använda Guds egendom för sitt uppehälle. Om man tar mer än vad som är nödvändigt för sitt uppehälle, är man en tjuv, vare sig man är kommunist eller kapitalist, och följaktligen kommer man att straffas enligt naturens lag.

Världens rikedom bör användas för alla levande varelsers välfärd, ty det är naturens plan. Var och en har rätt att leva genom att använda Herrens egendom. När människorna lär sig att vetenskapligt använda Herrens egendom, kommer de inte längre att inkräkta på varandras rättigheter. Då kan ett idealiskt samhälle formos. Grundprincipen för ett sådant andligt samhälle förklaras i Śrī Īsopaniṣads första mantra:

*īśāvāsyam idaṁ sarvaṁ
yat kiṁca jagatyāṁ jagat
tena tyaktena bhujjithā
mā gṛdhaḥ kasya svid dhanam*

”Allt rörligt och orörligt i universum behärskas och ägs av Herren. Man bör därför ta emot endast de ting som är nödvändiga för en själv, vilka har avsatts som ens andel, och man bör inte ta emot andra ting, väl medveten om vem de tillhör.”

Kṛṣṇamedvetna gudshängivna vet mycket väl att denna materiella värld har formats ur Herrens fullkomliga plan, så att alla levande varelsers behov kan täckas, utan att de ska behöva inkräkta på varandras rättigheter. Denna fullkomliga plan ger var och en den andel av rikedomen som svarar mot hans verkliga behov, och sålunda kan alla leva i frid enligt principen ”enkelt leverne och avancerat tänkande”. Materialister, som inte tror på Guds plan eller strävar efter högre andlig utveckling, missbrukar dock den intelligens de har begåvats med av Gud till att utöka sin materiella egendom. De hittar på så många system, som kapitalism och materialistisk kommunism, för att förbättra sin materiella ställning. De är inte intresserade av Guds lagar eller av ett högre mål. De är alltid angelägna att tillfredsställa sina omätliga begär efter sinnensnjutning, och sålunda är deras förmåga att exploatera sina medmänniskor och andra levande varelser iögonfallande.

När människan lyckas avstå från dessa felaktiga handlingar, som Śrīla Rūpa Gosvāmī räknar upp (*atyāhāra* etc), kommer all fiendskap mellan människor och djur, kapitalister och kommunister o s v att upphöra. Dessutom kommer alla ekonomiska, politiska och sociala problem att lösas. Detta rena medvetande uppväcks genom den vetenskapliga andliga utbildning och övning, som tillhandahålles av rörelsen för Kṛṣṇamedvetande.

Denna rörelse för Kṛṣṇamedvetande är en andlig församling som kan skapa fred i hela världen. Varje intelligent människa bör rena sitt medvetande och

befria sig från ovan nämnda sex hinder för hängiven tjänst, genom att helhjärtat ta sin tillflykt till rörelsen för Kṛṣṇamedvetande.

VERS TRE

उत्साहान्निश्चयाद्धैर्यात्तत्तत्कर्मप्रवर्तनात् ।
सङ्गत्यागात्सतोवृत्तेः षड्भिर्भक्तिः प्रसिध्यति ॥ ३ ॥

*utsāhān niścayād dhairyāt
tat-tat-karma-pravartanāt
saṅga-tyāgāt sato vṛtṭeḥ
ṣaḍbhir bhaktiḥ prasidhyati*

utsāhāt—genom entusiasm; *niścayāt*—genom tillit; *dhairyāt*—genom tålmod; *tat-tat-karma*—olika handlingar som är gynnsamma för hängiven tjänst; *pravartanāt*—genom att utföra; *saṅga-tyāgāt*—genom att upphöra att umgås med icke-hängivna; *sataḥ*—av de mäktiga föregående *ācāryas*; *vṛtṭeḥ*—genom att följa i spåren; *ṣaḍbhiḥ*—genom dessa sex; *bhaktiḥ*—hängiven tjänst; *prasidhyati*—gör framsteg eller blir framgångsrik.

ÖVERSÄTTNING

Det finns sex principer som är gynnsamma för utförandet av hängiven tjänst: (1) att vara entusiastisk, (2) att sträva med tillit, (3) att vara tålmodig, (4) att handla enligt de reglerande principerna (som t ex śravaṇam kīrtanam viṣṇoḥ smaraṇam — att höra, recitera och minnas Kṛṣṇa), (5) att upphöra att umgås med icke-hängivna, samt (6) att följa föregående *ācāryas* i spåren. Om man följer dessa sex principer, kommer man utan tvivel att nå fullständig framgång i ren hängiven tjänst.

INNEBÖRD

Hängiven tjänst är inte en fråga om sentimental spekulering eller inbillad extas. Dess väsen är praktisk aktivitet. Śrīla Rūpa Gosvāmī har i sin *Bhakti-rasāmṛta-sindhu* (1.1.11) definierat hängiven tjänst på följande sätt:

*anyābhilāṣitā-śūnyam
jñāna-karmādy-anāvṛtam
ānukūlyena kṛṣṇānu-
śīlanam bhaktir uttamā*

”Uttamā bhakti, d v s oblandad hängivenhet till Gudomens Högsta Personlighet, Śrī Kṛṣṇa, innebär att välvilligt tjäna Herren i hängivenhet. Denna hän-

givna tjänst måste vara fri från yttre motiv, fruktönskande *karma*, opersonlig *jñāna* samt alla andra själviska begär.”

Bhakti är något som utvecklas. Så snart vi talar om utveckling, måste det vara fråga om aktivitet. Att utveckla andligt liv betyder inte att sitta ned överksam i meditation, vilket vissa pseudo-*yogis* lär. Sådan meditation kanske är bra för dem som inte är informerade om hängiven tjänst, och därför rekommenderas den ibland som ett medel att tygla distraherande materiella handlingar. Meditation innebär att åtminstone för ögonblicket upphöra med fåfänga handlingar. Hängiven tjänst gör dock inte bara slut på alla fåfänga världsliga handlingar, utan den engagerar en också i meningsfyllda andliga aktiviteter. Śrī Prahlāda Mahārāja rekommenderar:

*śravaṇam kīrtanam viṣṇoḥ
smaraṇam pāda-sevanam
arcanaṁ vandanam dāsyam
sakhyam ātma-nivedanam*

Den hängivna tjänstens nio aspekter är följande:

1. att lyssna till Herrens namn och härlighet
2. att lovsjunga Herren
3. att minnas Herren
4. att tjäna Herrens lotusfötter
5. att dyrka Gudsgestalten
6. att betyga Herren sin vördnad
7. att fungera som Herrens tjänare
8. att odla ett vänskapligt förhållande till Herren
9. att helt överlämna sig åt Herren

Śravaṇam, d v s att lyssna, är det första steget mot transcendental kunskap. Man bör inte lyssna till icke auktoriserade personer, utan man bör vända sig till den rätta personen, vilket rekommenderas i *Bhagavad-gītā* (4.34):

*tad viddhi praṇipātena
paripraśnena sevayā
upadekṣyanti te jñānam
jñāninas tattva-darśinaḥ*

”Försök lära dig sanningen genom att vända dig till en andlig mästare. Fråga honom i all ödmjukhet och tjäna honom. Den självförverkligade själen kan förläna kunskap till dig, ty han har sett sanningen.”

I *Muṇḍaka Upaniṣad* rekommenderas vidare: *tad-vijñānārtham sa gurum evābhigacchet*. ”För att förstå denna transcendentala vetenskap, måste man vända sig till en bona fide andlig mästare.” Denna metod, att genom undergivenhet motta den förborgade transcendentala kunskapen, är alltså inte grun-

dad på spekulation. I detta sammanhang säger Śrī Caitanya Mahāprabhu till Rūpa Gosvāmī:

*brahmāṇḍa bhramite kona bhāgyavān jīva
guru-kṛṣṇa-prasāde pāya bhakti-latā-bija*

”Medan han vandrar i universum, Brahmās skapelse, kan den själ som är gynnad av lyckan erhålla ett frö från *bhakti-latā*, den hängivna tjänstens planta. Detta sker helt genom *guruns* och Kṛṣṇa nåd.” (Cc. *Madhya* 19.151) Den materiella världen är ett slags fängelse för de levande varelser, som av naturen är *ānandamaya*, glädjesökande. I själva verket vill de befrias från fångenskapen i denna värld av betingad glädje, men eftersom de inte känner till hur man befrias, tvingas de vandra från en livsart till en annan och från en planet till en annan. På detta sätt vandrar de levande varelserna genom det materiella universumet. När man gynnas av lyckan och kommer i kontakt med en ren hängiven och tålmodigt lyssnar till honom, börjar man följa den hängivna tjänstens väg. Ett sådant tillfälle skänks till personer som är uppriktiga. Det Internationella Sällskapet för Kṛṣṇamedvetande ger dock denna möjlighet till hela mänskligheten. Om man har lyckan att dra fördel av detta tillfälle att engagera sig i hängiven tjänst, öppnas omedelbart vägen mot befrielse.

Man måste möta detta tillfälle att återvända hem, tillbaka till Gudomen, med stor entusiasm. Utan entusiasm kan man inte bli framgångsrik. Även i den materiella världen måste man vara mycket entusiastisk i sitt arbete för att nå framgång. En student, affärsman, konstnär eller vem som helst, som vill nå framgång inom sitt område, måste vara entusiastisk. Likaså måste man vara mycket entusiastisk i hängiven tjänst. Entusiasm innebär handling, men handling för vem? Svaret är att man alltid ska handla för Kṛṣṇa — *kṛṣṇārthākhila-ceṣṭā* (*Bhakti-rasāmṛta-sindhu*).

För att nå fulländning i *bhakti-yoga*, måste man, under ledning av den andlige mästaren, utföra hängiven tjänst i livets alla faser. Det är inte så att man måste begränsa eller skära ned på sina handlingar. Kṛṣṇa är alltgenomträngande, och därför är ingenting oberoende av Kṛṣṇa, vilket förklaras av Honom Självt i *Bhagavad-gītā* (9.4):

*mayā tatam idaṁ sarvaṁ
jagad avyakta-mūrtinā-
mat-sthāni sarva-bhūtāni
na cāhaṁ teṣv avasthitah*

”Hela detta universum genomströmmas av Mig i Min omanifesterade form. Alla varelser är i Mig, men Jag är ej i dem.” Under ledning av den bona fide andlige mästaren måste man göra allting gynnsamt för Kṛṣṇas tjänst. Just nu använder vi t ex en diktafon. Materialisten som uppfann denna maskin tänkte sig att den skulle användas av affärsmän och författare till världslig litteratur. Han hade säkerligen ingen tanke på att använda diktafonen i Guds tjänst, men

vi använder denna diktafon till att skriva Kṛṣṇamedveten litteratur. Givetvis har diktafonen tillverkats ur Kṛṣṇas energier. Maskinens alla delar, inklusive elektroniken, har tillverkats ur kombinationer av och växelverkan mellan de fem slagen av materiella urenergier, nämligen *bhūmi, jala, agni, vāyu* och *ākāśa*. Uppfinnaren använde sin hjärna vid tillverkandet av denna komplicerade maskin, och hjärnan såväl som maskinens delar tillhandahölls av Kṛṣṇa. Kṛṣṇa säger: *mat-sthāni sarva-bhūtāni*. "Allting är beroende av Min energi." En hängiven kan således förstå, att allting bör användas i Kṛṣṇas tjänst, eftersom ingenting är oberoende av Hans energi.

Det bemödande som är grundat på intelligens i Kṛṣṇamedvetande kallas *utsāha* (entusiasm). De hängivna lär sig hur allting kan användas i Kṛṣṇas tjänst på rätt sätt (*nirbandhaḥ kṛṣṇa-sambandhe yuktaṁ vairāgyam ucyate*). Utförandet av hängiven tjänst är inte en fråga om fåfång meditation, utan praktisk handling i det andliga livets förgrund.

Dessa handlingar måste utföras med tålmod. Man får inte vara otålig i Kṛṣṇamedvetande. Denna rörelse för Kṛṣṇamedvetande startades egenhändigt, och till en början var det inget gensvar, men på att vi tålmodigt fortsatte att utföra hängiven tjänst, började människor gradvis förstå vikten av denna rörelse, och nu är de angelägna att delta. Man får inte vara otålig då man utför hängiven tjänst, utan man måste tålmodigt följa den andlige mästarens instruktioner och vara helt beroende av *guruns* och Kṛṣṇas barmhärtighet. För att framgångsrikt kunna utföra Kṛṣṇamedvetna handlingar, måste man vara både tålmodig och tillitsfull. Det är naturligt att en nygift flicka är angelägen att få barn med sin man, men hon kan inte vänta sig att barnen ska komma omedelbart efter bröllopet. Naturligtvis kan hon försöka få barn så snart hon är gift, men hon måste överlåta sig till sin man och ha tilltro till att barnet utvecklas och kommer att födas i sinom tid. Att överlåta sig i hängiven tjänst innebär likaså att man måste bli tillitsfull. En hängiven tänker: *avaśya rakṣibe kṛṣṇa*. "Kṛṣṇa kommer säkert att skydda mig och hjälpa mig att framgångsrikt utföra hängiven tjänst." Detta kallas tillit.

Det har tidigare förklarats att man inte får vara lat, utan att man måste vara mycket entusiastisk att följa de reglerande principerna — *tat-tat-karma-pravartana*. Om man försummar att följa de reglerande principerna, förstör man sin hängivna tjänst. I denna rörelse för Kṛṣṇamedvetande finns fyra grundläggande reglerande principer: förbud mot olovligt könsumgänge, köttätande, hasardspel och rusmedel. En hängiven måste vara mycket entusiastisk att följa dessa principer. Om man inte följer dem noga, kommer ens framsteg med all sannolikhet att hejdas. Därför anbefaller Śrīla Rūpa Gosvāmī: *tat-tat-karma-pravartanāt*. "Man måste strängt följa *vaidhī bhaktis* reglerande principer." Förutom dessa fyra förbud, (*yama*), finns det bejakande reglerande principer (*niyama*), som till exempel dagligen recitera sexton varv på *japa-mālā* (radband). Man måste utföra dessa reglerande aktiviteter med entusiasm. Detta kallas *tat-tat-karma-pravartana*, det vill säga utförandet av olika handlingar som är gynnsamma för hängiven tjänst.

För att nå framgång i hängiven tjänst, måste man dessutom sluta att umgås med personer som saknar gudshängivenhet. Dessa innefattar *karmīs*, *jñānīs*, *yogīs* samt alla andra icke-hängivna. Śrī Caitanya Mahāprabhu tillfrågades en gång av en av Sina gifta hängivna om vaiṣṇavismens allmänna principer samt om en *vaiṣṇavas* allmänna beteende, varpå Śrī Caitanya Mahāprabhu genast svarade: *asat-saṅga-tyāga,—ei vaiṣṇava-ācāra*. ”Kännetecknet på en *vaiṣṇava* är att han slutar att umgås med världsliga personer, d v s icke-hängivna.” Śrīla Narottama dāsa Ṭhākura har därför anbefallit — *tāṅdera caraṇa sevi bhaktasane vāsa* — att man måste leva tillsammans med rena hängivna och följa de reglerande principer som instiftats av tidigare *ācāryas*, som de sex Gosvāmīs (Śrī Rūpa Gosvāmī, Śrī Sanātana Gosvāmī, Śrī Jīva Gosvāmī, Śrī Raghunātha dāsa Gosvāmī, Śrī Gopāla Bhaṭṭa Gosvāmī och Śrī Raghunātha Bhaṭṭa Gosvāmī). Om man lever tillsammans med hängivna, är chansen liten att man umgås med icke-hängivna. Det Internationella Sällskapet för Kṛṣṇamedvetande öppnar många centra för att erbjuda människor möjligheten att leva tillsammans med hängivna och följa det andliga livets reglerande principer.

Hängiven tjänst innebär transcendentala handlingar. På det transcendentala planet förekommer ingen besmittelse från den materiella naturens tre kvaliteter. Detta kallas *viśuddha-sattva*, den rena godhetens plan, d v s godhet helt obesmittad av lidelse och okunnighet. I rörelsen för Kṛṣṇamedvetande fordras av var och en att man stiger upp tidigt på morgonen, före klockan fyra, för att sedan ta del i *maṅgala-ārati* (morgonceremonin i templet), läsa *Śrīmad-Bhāgavatam*, sjunga *kīrtana* m m. Sålunda är vi ständigt engagerade i hängiven tjänst, tjugofyra timmar om dygnet. Detta kallas *sato vṛtti*, d v s att följa tidigare *ācāryas* i spåren. Dessa var experter på att fylla varje ögonblick av sin tid med Kṛṣṇamedvetna handlingar.

Om man följer de råd som Śrīla Rūpa Gosvāmī ger i denna vers — d v s att vara entusiastisk, tillitsfull, tålmodig, att sluta umgås med icke-hängivna, att följa de reglerande principerna samt att ständigt umgås med hängivna (att följa föregående *ācāryas* i spåren) — kan man vara säker på att göra framsteg i hängiven tjänst. Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura påpekar i detta sammanhang, att odlandet av kunskap genom spekulativt filosoferande, samlandet av materiella rikedomar genom fruktbarande handlingar, samt strävandet efter *yoga-siddhis* (materiella mystiska krafter), alla står i motsats till den hängivna tjänstens principer. Man måste bli fullständigt likgiltig för sådana temporära handlingar och i stället vända sin uppmärksamhet till den hängivna tjänstens reglerande principer. I *Bhagavad-gītā* (2.69) står det:

*yā niśā sarva-bhūtānāṁ
tasyāṁ jāgarti saṁyamī
yasyāṁ jāgrati bhūtāni
sā niśā paśyato muneḥ*

”Vad som är natt för alla varelser är uppvaknandets tid för den självbehärska-
de; och uppvaknandets tid för alla varelser är natt för den introspektive sia-
ren.”

Gudshängiven tjänst är en hjärtesak för den levande varelsen. Denna tjänst
är människolivets åtrådda mål och högsta fulländning. Man måste bli överty-
gad om detta, och man måste också bli övertygad om, att alla handlingar för-
utom hängiven tjänst — såsom intellektuell spekulering, fruktbarande arbete
eller strävan efter *siddhis* — aldrig kommer att ge något bestående resultat.
Fullkomlig tillit till den hängivna tjänstens väg, kommer att göra det möjligt
för en person att nå det åtrådda målet, men om han försöker följa andra vägar,
kommer det bara att leda till oro. I *Śrīmad-Bhāgavatams* sjunde bok står det:
”Man måste vara helt övertygad om att de personer, som övergivit hängiven
tjänst för att på egen hand engagera sig i svår självtukt, trots sin självtukt
inte har rena sinnen, ty de har ingen information om den transcendentala tjä-
nande kärleken till Herren.”

I *Śrīmad-Bhāgavatams* sjunde bok står det vidare: ”Trots att de som sysslar
med filosofisk spekulering och de som arbetar för frukter kanske genomgår
självtukt och bot, faller de ändå ned, ty de har ingen information om Herrens
lotusfötter.” Den gudshängivne faller dock aldrig ned. I *Bhagavad-gītā* (9.31)
ger Gudomens Högsta Personlighet följande försäkran till Arjuna: *kaunteya
pratijānīhi na me bhaktaḥ praṇaśyati.* O Kuntis son, förklara med kraft att Min
hängivne aldrig förgås.”

Vidare säger Kṛṣṇa i *Bhagavad-gītā* (2.40):

*nehābhikrama-nāśo 'sti
pratyavāyo na vidyate
'svalpam apy asya dharmasya
trāyate mahato bhayāt*

”I denna strävan avtar inget och inget går förlorat. Även små framsteg på
denna väg kan skydda mot den värsta fruktan.”

Den hängivna tjänsten är så ren och fullkomlig, att om man en gång påbör-
jat den, så kommer man mer eller mindre att tvingas nå slutgiltig framgång.
Ibland kan det hända att en person överger sin vanliga materiella sysselsätt-
ning och av sentimentalitet tar sin tillflykt till den Högste Herrens lotusfötter
och därmed börjar utföra hängiven tjänst. Även om en sådan omogen hängi-
ven faller ned, har han inte förlorat något. Men vad har den vunnit, som följer
de föreskrivna plikterna i enlighet med sin *varṇa* och *āśrama*, men som inte
kommer till hängiven tjänst? Även om en fallen hängivne i sitt nästa liv föds i
en familj av låg börd, kommer hans hängivna tjänst att återupptas från den
nivå han lämnade den. Hängivne tjänst är *ahaituky apratihatā*; den har ingen
materiell orsak och ej heller kan något materiellt orsaka att den upphör eller
varaktigt inskränks. En hängivne måste därför vara övertygat positivt inställd

till sin sysselsättning, och han bör inte vara alls intresserad av vad *karmīs*, *jñānīs* och *yogīs* sysslar med.

Det finns förvisso många *karmīs*, *jñānīs* och *yogīs* med goda egenskaper, men en hängiven utvecklar automatiskt alla goda egenskaper, utan separat ansträngning. I *Śrīmad-Bhāgavatam* (5.18.12) bekräftas att halvgudarnas alla goda egenskaper manifesteras i den person, som utvecklat hängiven tjänst. Eftersom en hängiven inte är intresserad av materiella handlingar, blir han inte materiellt besmittad. Han kommer omedelbart till det transcendentala livets nivå. Den som emellertid är världsligt engagerad — vare sig han är en s k *jñānī*, *yogī*, *karmī*, filantrop, nationalist eller något annat — kan aldrig nå det upphöjda *mahātmā*-stadiet. Han förblir *durātmā*, d v s en trångsynt person. I *Bhagavad-gītā* (9.13) säger Kṛṣṇa:

*mahātmānas tu mām pārtha
daivīm prakṛtim āsritāḥ
bhajanty ananya-manaso
jñātvā bhūtādim avyayam*

”O Pṛthās son! De som inte är förvillade, de stora själarna, står under den gudomliga naturens beskydd. De är helt engagerade i hängiven tjänst, ty de känner Mig som den ursprunglige och outtömlige Högste Personlige Guden.”

Eftersom alla gudshängivna skyddas av Herrens högre kraft, har de ingen anledning att avvika från den hängivna tjänstens väg för att vandra en *karmīs*, *jñānīs* eller *yogīs* väg. Detta kallas *utsāhān niścayād dhairyāt tat-tat-karma-pravartanāt*, att med tålmod och tillit entusiastiskt följa den hängivna tjänstens reglerande principer och aktiviteter. På detta sätt kan man utan hinder göra framsteg i hängiven tjänst.

VERS FYRA

ददाति प्रतिगृह्णाति गुह्यमाख्याति पृच्छति ।
भुङ्क्ते भोजयते चैव षड्विधं प्रीतिलक्षणम् ॥ ४ ॥

*dadāti pratigrhṇāti
guhyam ākhyāti pṛcchati
bhunkte bhojayate caiva
ṣaḍ-vidham prīti-lakṣaṇam*

dadāti—ger allmosor; *pratigrhṇāti*—tar emot i retur; *guhyam*—förtroliga ämnen; *ākhyāti*—förklarar; *pṛcchati*—frågar; *bhunkte*—äter; *bhojayate*—utskänker; *ca*—också; *eva*—förvisso; *ṣaḍ-vidham*—sex slags; *prīti*—på kärlek; *lakṣaṇam*—tecken.

ÖVERSÄTTNING

Att ge allmosor, att ta emot allmosor, att med förtroende avslöja sina tankar, att fråga tillitsfullt, att ta emot prasāda samt att skänka prasāda. Dessa är de sex tecken på kärlek, som utväxlas mellan en hängiven och en annan.

INNEBÖRD

I denna vers förklarar Śrīla Rūpa Gosvāmī hur man utför hängivna handlingar tillsammans med andra hängivna. Det finns sex slags handlingar: (1) att skänka allmosor till de hängivna; (2) att ta emot från de hängivna vadhelst de ger i retur; (3) att avslöja ens tankar för de hängivna; (4) att ställa frågor till de hängivna om förtrolig tjänst till Herren; (5) att ta emot *prasāda* (andlig mat), som utskänks av de hängivna; och (6) att servera *prasāda* till de hängivna. En erfaren hängiven förklarar, och en oerfaren hängiven lär sig från honom. Detta kallas *guhyaṃ ākhyāti pṛcchati*. När en hängiven utskänker *prasāda*, mat som offrats till Gudomens Högsta Personlighet, måste vi, för att bibehålla vår anda av hängivenhet, ta emot denna *prasāda* som Herrens nåd, erhållen genom de rena hängivna. Vi bör också bjuda hem rena hängivna, ge dem *prasāda* och försöka glädja dem på alla sätt. Detta kallas *bhunkte bhojayate caiva*.

Även i det vanliga sociala livet är dessa sex principer nödvändiga vid ett förhållande mellan två vänner. När en affärsman exempelvis önskar kontakta en annan affärsman, bjuder han på middag på en restaurang, och över maten förklarar han öppet sina planer. Han frågar sedan sin affärsvän hur han bör handla, och ibland ger de varandra presenter. Så snart det sker ett utbyte av *pṛīti* (förtrolig kärlek), förekommer således dessa sex aktiviteter. I den föregående versen gav Śrīla Rūpa Gosvāmī rådet att ge upp umgänget med världsliga personer och i stället umgås med hängivna (*saṅga-tyāgāt sato vṛtteḥ*). Det Internationella Sällskapet för Kṛṣṇamedvetande har grundats för att underlätta detta kärleksfulla umgänge mellan hängivna enligt de sex punkter som omnämns här. Denna rörelse startades egenhändigt, men eftersom människor kommer och tar del i ge-och-ta-principen, sprids den över hela världen. Vi är glada och tacksamma att folk ger generösa donationer för utvecklandet av rörelsens aktiviteter, och folk tar också gärna emot de gåvor vi ger dem i form av böcker och tidskrifter, vilka uteslutande behandlar ämnen rörande Kṛṣṇamedvetande. Ibland anordnar vi Hare Kṛṣṇa-festivaler och inbjuder medlemmar och vänner att ta del i festligheterna och äta *prasāda*. Trots att de flesta av våra medlemmar kommer från samhällets övre skikt, kommer de och tar emot vad helst vi kan skänka dem i form av lite *prasāda*. Ibland frågar våra medlemmar och gynnare mycket förtroligt hur man utför hängiven tjänst, och vi försöker förklara detta. På så sätt sprids vår rörelse över hela världen, och intelligenta människor i alla länder börjar gradvis att uppskatta våra Kṛṣṇamedvetna aktiviteter. Livet i rörelsen för Kṛṣṇamedvetande närs av dessa sex slag av kärleksfullt utbyte medlemmarna emellan. Vi måste ge alla människor möjligheten att umgås med ISKCONs hängivna, ty genom ett ömsesidigt ut-

byte enligt dessa sex principer, kan en vanlig människa helt återuppväcka sitt slumrande Kṛṣṇamedvetande. I *Bhagavad-gītā* (2.62) står det — *saṅgāt sañjāyate kāmah* — att ens begär och ambitioner utvecklas i enlighet med det umgänge man har. Det sägs ofta att man känner en människa genom hennes umgänge, och om en vanlig människa umgås med hängivna, kommer hon förvisso att utveckla sitt slumrande Kṛṣṇamedvetande. Kṛṣṇamedvetandet är naturligt för varje levande varelse, och när den levande varelsen tar en människokropp är det redan till en viss grad utvecklat. Det står i *Caitanya-caritāmṛta* (*Madhya* 22.107):

*nitya-siddha kṛṣṇa-prema 'sādhyā' kabhu naya
śravaṇādi-suddha-citte karaye udaya*

”Den rena kärleken till Kṛṣṇa är för evigt etablerad i de levande varelsernas hjärtan. Den kan inte utvinnas ur någon annan källa. När hjärtat renas genom metoden att lyssna och lovsjunga, vaknar den levande varelsen helt naturligt upp.” Eftersom Kṛṣṇamedvetande är medfött hos varje levande varelse, bör alla ges möjligheten att höra om Kṛṣṇa. Genom att bara lyssna och upprepa — *śravaṇam kīrtanam* — renas hjärtat omedelbart, och det ursprungliga Kṛṣṇamedvetandet uppväcks genast. Det är inte fråga om en artificiell påverkan på hjärtat — Kṛṣṇamedvetandet finns redan där. När man sjunger den Högste Personlige Gudens heliga namn, renas hjärtat från all världslig besmittelse. I första strofen av *Sin Śrī Śikṣāṣṭaka*, säger Herren Śrī Caitanya Mahāprabhu:

*ceto-darpaṇa-mārjanam bhava-mahā-dāvāgni-nirvāpaṇam
śreyaḥ-kairava-candrikā-vitarāṇam vidyā-vadhū-jīvanam
ānandāmbudhi-wardhanam prati-padam pūrṇāmṛtāsvādanam
sarvātma-snapanam param vijayate śrī-kṛṣṇa-saṅkīrtanam*

”Prisad vare Śrī Kṛṣṇas *saṅkīrtana*, som renar hjärtat från allt damm som under åren samlats och utsläcker det betingade livets eld av upprepad födelse och död. Denna *saṅkīrtana*-rörelse är mänsklighetens främsta välsignelse eftersom den sprider välsignelsemånens sken. Den är den transcendentala kunskapens liv. Den vidgar den transcendentala salighetens hav och gör det möjligt för oss att fullt smaka den nektar som vi alltid längtar efter.”

Det är inte bara den som sjunger *mahā-mantrat* som renas. Hjärtat hos var och en som råkar höra den transcendentala vibrationen Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare/ Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare renas också. Även de själar som är förkroppsligade i lägre arter, såsom däggdjur, insekter, träd m fl, renas genom *mahā-mantrat*. Detta förklarades av Ṭhākura Haridāsa, när Caitanya Mahāprabhu frågade honom hur levande varelser som är lägre än människan kan befrias från det materiella slaveriet. Haridāsa Ṭhākura sade, att sjungandet av de heliga namnen är så kraftfullt, att även om man sjunger djupt inne i den mörkaste djungeln, så kommer träden och djuren att göra framsteg i Kṛṣṇamedvetande genom att bara höra vib-

rationen. Detta bevisades av Śrī Caitanya Mahāprabhu Själ, när Han vandrade genom Jhārikhaṇḍa-skogen. Då övergav tigrarna, ormarna, hjortarna samt alla de andra djuren sitt naturliga fiendskap och började sjunga och dansa i *saṅkīrtana*. Vi kan visserligen inte imitera Śrī Caitanya Mahāprabhuss gärningar, men vi bör följa Honom i spåren. Vi har inte tillräcklig kraft att hänföra de lägre djuren, såsom tigrar, ormar, hundar och katter, och locka dem att dansa, men genom att sjunga Guds heliga namn kan vi omvända många människor över hela världen till Kṛṣṇamedvetande. Att bidra med att skänka Guds heliga namn är en upphöjd form av allmosgivande (*dadāti*-principen). I samma anda måste man också följa *pratigrhṇāti*-principen och vara beredd att ta emot denna transcendentala gåva. Man bör ställa frågor om rörelsen för Kṛṣṇamedvetande och öppna sitt sinne så att man kan förstå denna materiella värld. På så sätt tillämpas *guhyaṃ ākhyāti prcchati*-principerna.

De hängivna i det Internationella Sällskapet för Kṛṣṇamedvetande inbjuder alla sällskapets medlemmar och gynnare att äta tillsammans vid en fest, som hålls varje söndag i sällskapets alla centra. Många intresserade personer kommer för att hedra *prasāda*, och i den mån de har möjlighet bjuder de hem sällskapets medlemmar till sina hem för att där i sin tur bjuda på *prasāda*. På detta sätt gagnas både sällskapets medlemmar och folk i allmänhet. Man bör sluta upp att umgås med *s k yogīs, jñānīs, karmīs* och filantroper, ty sådant umgänge gagnar ingen. Om man verkligen önskar uppnå människolivets mål, måste man umgås med de hängivna i rörelsen för Kṛṣṇamedvetande, ty det är den enda rörelse som lär hur man ska utveckla kärlek till Gud. Religionen är människosamhällets speciella funktion, och det är den som utgör skillnaden mellan människosamhället och djursamhället. I djursamhället finns ingen kyrka, moské eller tempel. Ej heller finns där något religiöst system. Men överallt i världen, även där människan är förtryckt, finns något slag av religiöst system. Även infödingar i djungeln har ett religiöst system. När det religiösa systemet utvecklas och leder till att människan utvecklar kärlek till Gud, kan det betraktas som framgångsrikt. *Śrīmad-Bhāgavatam* (1.2.6) bekräftar detta:

*sa vai puṁsāṃ paro dharmo
yato bhaktir adhokṣaje
ahaituky apratihātā
yayātmā suprasīdati*

”Den allra högsta sysselsättningen [*dharmo*] för hela mänskligheten är den, genom vilken man kan uppnå hängiven tjänst i kärlek till den transcendentale Herren. Sådan hängiven tjänst måste, för att skänka självet full tillfredsställelse, vara omotiverad och oavbruten.”

Om människan verkligen söker sinnesfrid, och ett vänskapligt förhållande mellan folk och nationer, måste hon följa det Kṛṣṇamedvetna religiösa systemet, genom vilket hon kan uppväcka sin slumrande kärlek till Kṛṣṇa, Gu-

domens Högsta Personlighet. Om hon gör detta, kommer hon omedelbart att nå sinnesfrid.

Srila Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura varnar i detta sammanhang alla hängivna, som är sysselsatta med att sprida rörelsen för Kṛṣṇamedvetande, för att tala med *māyāvādīs* (opersonlighetsfilosofer), vilka alltid strävar att motarbeta sådana teistiska rörelser. Världen är fylld av *māyāvādīs* och ateister, och politiska partier över hela världen drar fördel av *māyāvāda* och andra ateistiska filosofier för att främja materialismen. Ibland stöder t o m *māyāvādīs* ett stort politiskt parti så att det ska vända sig mot rörelsen för Kṛṣṇamedvetande. *Māyāvādīs* och andra ateister vill inte att rörelsen för Kṛṣṇamedvetande ska utvecklas, ty den utbildar människor i gudsmedvetenhet. Sådan är ateisternas taktik. Det tjänar ingenting till att ge en orm mjölk och bananer, ty ormen kommer aldrig att bli tillfredsställd. Tvärtom blir ormen giftigare om den äter mjölk och bananer (*kevalam viṣa-varadhanam*). Om man ger en orm mjölk att dricka, blir den bara giftigare. Av liknande anledning, bör vi inte yppa våra tankar för ormlika *māyāvādīs* och *karmīs*. Det tjänar ingenting till. Det bästa är att helt och hållet undvika samröre med dem och att aldrig fråga dem om något förtroligt, ty de kan inte ge goda råd. Ej heller bör vi bjuda in *māyāvādīs* och ateister eller acceptera deras inbjudan, ty genom sådant intimt samröre kan vi komma att påverkas av deras ateistiska mentalitet (*saṅgāt sañjāyate kāmāḥ*). Den negerande föreskriften i denna vers är, att man bör undvika att ge någonting till eller ta emot någonting från *māyāvādīs* och ateister. Śrī Caitanya Mahāprabhu har gett oss följande varning, *viṣayīra anna khāile duṣṭa haya mana*: "Genom att äta mat som tillagats av världsliga personer, blir ens sinne syndigt." Om man inte är mycket långt framskriden, kan man inte använda allas bidrag till att främja rörelsen för Kṛṣṇamedvetande. Man bör därför ha som princip att undvika allmosor från *māyāvādīs* och ateister. Śrī Caitanya Mahāprabhu har strängt förbjudit hängivna att umgås med vanliga människor som är alltför fästa vid materiell sinnesnjutning.

Slutsatsen är, att vi alltid bör umgås med hängivna, att vi måste efterleva hängivenhetens reglerande principer, att vi måste följa *ācāryas* i spåren och att vi helt och hållet måste åtlyda den andlige mästars order. På så sätt kan vi utveckla vår hängivna tjänst och återuppväcka vårt slumrande Kṛṣṇamedvetande. En hängiven, som varken är en novis eller *mahā-bhāgavata* (långt framskriden hängiven) men som befinner sig på det mellersta stadiet av hängiven tjänst, förväntas älska Gudomens Högsta Personlighet, bli vän med andra hängivna, hjälpa de okunniga och undvika de avundsjuka och demoniska. I denna vers har i korthet nämnts hur man skapar ett kärleksfullt förhållande till Gudomens Högsta Personlighet och utvecklar vänskap till de hängivna. Enligt *dadāti*-principen ska en framskriden hängiven använda åtminstone femtio procent av sin inkomst till att tjäna Herren och Hans hängivna. Śrīla Rūpa Gosvāmī visade exempel på detta. När han beslöt sig för att dra sig tillbaka, gav han femtio procent av sin förmögenhet till Kṛṣṇas tjänst, tjugofem procent till sina släktingar och tjugofem procent behöll han till personliga ut-

gifter. Detta exempel bör följas av alla hängivna. Oberoende av hur stor ens inkomst är, bör man spendera femtio procent på Kṛṣṇa och Hans hängivna. Sålunda kommer *dadāti*-principen att följas. I nästa vers kommer Śrīla Rūpa Gosvāmī att informera oss om vad för slags *vaiṣṇava* som bör väljas till vän och hur en *vaiṣṇava* ska tjänas.

VERS FEM

कृष्णेति यस्य गिरि तं मनसाद्रियेत
 दीक्षास्ति चेत् प्रणतिभिश्च भजन्तमीशम् ।
 शुश्रूषया भजनविज्ञमनन्यमन्य-
 निन्दादिशून्यहृदमीप्सितसङ्गलब्ध्या ॥ ५ ॥

*kṛṣṇeti yasya giri taṁ manasādriyeta
 dikṣāsti cet praṇatibhiḥ ca bhajantam īśam
 śuśrūṣayā bhajana-vijñam ananyam anya-
 nindādi-śūnya-hṛdam īpsita-saṅga-labdhyā*

kṛṣṇa—Herren Kṛṣṇas heliga namn; *iti*—således; *yasya*—vilken; *giri*—i ord eller tal; *taṁ*—honom; *manasā*—i tankarna; *ādriyeta*—man måste ära; *dīkṣā*—initiering; *asti*—det finns; *cet*—om; *praṇatibhiḥ*—med vördnadsbetygelser; *ca*—också; *bhajantam*—engagerad i hängiven tjänst; *īśam*—till Gudomens Högsta Personlighet; *śuśrūṣayā*—genom praktisk tjänst; *bhajana-vijñam*—en som är framskriden i hängiven tjänst; *ananyam*—utan avvikelser; *anya-nindā-ādi*—från hädandet av andra m m; *śūnya*—helt i avsaknad; *hṛdam*—vars hjärta; *īpsita*—önskvärt; *saṅga*—umgänge; *labdhyā*—genom att få.

ÖVERSÄTTNING

Man bör i sina tankar hedra en hängiven som sjunger Herren Kṛṣṇas heliga namn, man bör buga sig i djup vördnad inför en hängiven som genomgått andlig initiering (*dīkṣā*) och som dyrkar Gudsgestalten, och man bör umgås med och troget tjäna en ren hängiven som är långt kommen i orubblig hängiven tjänst och vars hjärta är fritt från benägenheten att kritisera andra.

INNEBÖRD

För att på ett intelligent sätt kunna tillämpa de sex principer för kärleksfullt utbyte som omnämndes i föregående vers, måste man med noggrann urskillning välja ut lämpliga personer. Śrīla Rūpa Gosvāmī råder oss därför att, vid

samröre med *vaiṣṇavas*, behandla dessa på ett passande sätt, i enlighet med deras speciella status. I denna vers förklarar han hur vi ska uppträda gentemot tre slags hängivna — *kaniṣṭha-adhikārīn*, *madhyama-adhikārīn* och *uttama-adhikārīn*. *Kaniṣṭha-adhikārīn* är en novis, som av den andlige mästaren erhållit *hari-nāma*-initiering och som försöker sjunga Kṛṣṇas heliga namn. Man bör i sina tankar respektera en sådan *kaniṣṭha-adhikārī*. En *madhyama-adhikārī* har av den andlige mästaren erhållit andlig initiering och engagerats i transcendental kärleksfull tjänst till Herren. En *madhyama-adhikārī* bör anses ha hunnit halvvägs i hängiven tjänst. *Uttama-adhikārīn* är den som hunnit längst i hängiven tjänst. En *uttama-adhikārī* är inte intresserad av att häda eller kritisera andra. Hans hjärta är helt rent, och han har nått det oblandade Kṛṣṇamedvetandets förverkligade stadium. Enligt Śrīla Rūpa Gosvāmī, är det högst önskvärt att umgås med och tjäna en sådan *mahā-bhāgavata*, d v s fulländad *vaiṣṇava*.

Man bör inte förbli en *kaniṣṭha-adhikārī*, d v s en som befinner sig på den hängivna tjänstens lägsta stadium och som endast är intresserad av att dyrka Gudsgestalten i templet. En sådan hängiven beskrivs i *Śrīmad-Bhāgavatams* elfte bok (11.2.47):

*arcāyām eva haraye
pūjām yaḥ śraddhayehate
na tad-bhakteṣu cānyeṣu
sa bhaktaḥ prākṛtaḥ smṛtaḥ*

”En person som mycket troget tjänar Gudsgestalten i templet, men som inte vet hur man ska uppföra sig gentemot hängivna och människor i allmänhet, kallas *prākṛta-bhakta* eller *kaniṣṭha-adhikārī*.”

Man måste därför höja sig från *kaniṣṭha-adhikārī* till *madhyama-adhikārī*. *Madhyama-adhikārīn* beskrivs på följande sätt i *Śrīmad-Bhāgavatam* (11.2.46):

*īṣvare tad-adhīneṣu
bālīṣeṣu dviṣatsu ca
prema-maitrī-kṛpopekṣā
yaḥ karoti sa madhyamaḥ*

”En *madhyama-adhikārī* är en hängiven som dyrkar Gudomens Högsta Personlighet som det högsta kärleksobjektet. Han odlar ett vänskapligt förhållande till Herrens hängivna, han är barmhärtig mot de okunniga, och han undviker dem som av naturen är avundsjuka.”

Detta är det korrekta sättet att utveckla hängiven tjänst. Śrīla Rūpa Gosvāmī har därför i denna vers visat oss hur man behandlar olika hängivna. Av praktisk erfarenhet kan vi förstå att det finns olika slags *vaiṣṇavas*. *Prākṛta-sahajiyās* sjunger vanligtvis Hare Kṛṣṇa-*mahā-mantrat*, men ändå är de fästa vid kvinnor, pengar och rusmedel. Trots att sådana människor sjunger Guds heliga namn, är de ännu inte renade. Sådana personer bör man respektera i tankarna, men man bör undvika att umgås med dem. De som är oskyldiga,

men som har förletts genom dåligt umgänge, bör gynnas om de är angelägna att motta riktiga instruktioner från rena hängivna. De noviser, som är initierade av en bona fide andlig mästare och som allvarligt utför den andlige mästarens order, bör man dock visa sin respektfulla vördnad.

I denna rörelse för Kṛṣṇamedvetande ges alla en chans, oberoende av kast och hudfärg. Alla är inbjudna att ansluta sig till denna rörelse, att sitta tillsammans med oss, äta *prasāda* och höra om Kṛṣṇa. När vi ser att någon är verkligt intresserad av Kṛṣṇamedvetande och vill bli initierad, antar vi honom som lärjunge att sjunga Guds heliga namn. När en novis är initierad och engagerad i hängiven tjänst enligt den andlige mästarens order, bör han genast betraktas som en bona fide *vaiṣṇava*, och man bör betyga honom sin vördnad. Man kanske finner en bland många sådana *vaiṣṇavas* som är mycket allvarligt engagerad i Herrens tjänst och strängt följer de reglerande principerna, som reciterar det föreskrivna antalet rundor på sitt *japa*-radband och alltid funderar över hur man kan utvidga rörelsen för Kṛṣṇamedvetande. En sådan *vaiṣṇava* bör betraktas som en *uttama-adhikārī*, en långt framskriden hängiven, och man bör alltid söka umgås med honom.

I *Caitanya-caritāmṛta* (Antya 4.192) beskrivs hur en hängiven blir fäst vid Kṛṣṇa:

*dīkṣā-kāle bhakta kare ātma-samarpaṇa
sei-kāle kṛṣṇa tāre kare ātma-sama*

”Vid tiden för initiering, när den hängivne till fullo överlämnar sig till Herrens tjänst, accepterar Kṛṣṇa honom som lika god som Sig Själv.”

I Śrīla Jīva Gosvāmī *Bhakti-sandarbhā* (868) förklaras *dīkṣā*, d v s den andliga initieringen:

*divyaṁ jñānaṁ yato dadyāt
kuryāt pāpasya saṅkṣayam
tasmād dīkṣeti sā proktā
deśikais tattva-kovidaiḥ*

”Genom *dīkṣā* avtar gradvis intresset för materiell njutning, och intresset för andligt liv tilltar i samma grad.”

Vi har sett många praktiska exempel på detta, särskilt i Europa och Amerika. Många lärjungar som kommer till oss från rika, respektabla hem förlorar snabbt intresset för materiell njutning, och i stället är de mycket angelägna att leva ett andligt liv. Trots att de kommer från mycket välbärgade hem accepterar de enkla levnadsvillkor som inte är särskilt bekväma. För Kṛṣṇas skull är de förvisso beredda att acceptera vilka levnadsförhållanden som helst, så länge de kan leva i templet och umgås med *vaiṣṇavas*. När man blivit så ointresserad av materiell njutning, är man kvalificerad att initieras av den andlige mästaren. Hur man kan göra framsteg i andligt liv beskrivs i *Śrīmad-Bhāgavatam* (6.1.13): *tapasā brahmacaryeṇa śamena ca damena ca*. Om en person

önskar erhålla *dīkṣā*, måste han vara beredd att öva självtukt, leva i celibat och behärska sinnet och kroppen. Om man är villig till detta samt om man önskar erhålla andlig upplysning (*divyaṁ jñānam*), är man lämpad för initiering. *Divyaṁ jñānam* kallas tekniskt för *tad-vijñāna*, d v s kunskap om det Absoluta. *Tad-vijñānārtham sa gurum evābhigacchet*. "När man är intresserad av det transcendental ämnet som behandlar den Absoluta Sanningen, bör man initieras." En sådan person bör vända sig till en andlig mästare för att erhålla *dīkṣā*. I *Śrīmad-Bhāgavatam* (11.3.21) föreskrivs också: *tasmād gurum prapadyeta jijñāsuḥ śreya uttamam*. "När man är allvarligt intresserad av den transcendental vetenskapen som behandlar den Absoluta Sanningen, bör man vända sig till en andlig mästare."

Man bör inte acceptera en andlig mästare utan att följa hans instruktioner. Man bör heller inte acceptera en andlig mästare bara för att det är populärt och sålunda göra en "show" av andligt liv. Man måste vara *jijñāsu*, d v s mycket angelägen att erhålla kunskap från den bona fide andlige mästaren. De frågor man ställer till den andlige mästaren måste hänföra sig till den transcendental vetenskapen (*jijñāsuḥ śreya uttamam*). Ordet *uttamam* betecknar det som är höjt över materiell kunskap. *Tama* betyder "denna materiella världs mörker", och *ut* betyder "transcendental". Vanligtvis är människor mycket intresserade av att ställa frågor angående världsliga ämnen, men när man har förlorat detta intresse och enbart är intresserad av transcendental ämnen, är man kvalificerad att initieras. När man är initierad av den bona fide andlige mästaren och engagerad i gudshängiven tjänst, bör man accepteras som *madhyama-adhikārī*.

Att sjunga Kṛṣṇas heliga namn är så sublimt, att om man sjunger Hare Kṛṣṇa- *mahā-mantrat* utan förseelser, d v s om man noga undviker de tio förseelserna, kan man gradvis upphöjas till den nivå då man förstår att det inte är någon skillnad mellan Guds heliga namn och Gud Själ. Noviser bör högakta en person som har denna förståelse. Man måste vara förvissad om, att om man inte sjunger Guds heliga namn utan förseelser, kan man inte göra några verkliga framsteg i Kṛṣṇamedvetande. I *Śrī Caitanya-caritāmṛta* (*Madhya* 22.69) står det:

*yāhāra komala śraddhā, se 'kaniṣṭha' jana
krame krame teṅho bhakta ha-ibe 'uttama'*

"En person vars tilltro är svag och lättpåverkad kallas för en novis. Genom att steg för steg följa metoden kommer han dock att höjas till samma nivå som en första klassens hängiven." Alla börjar sitt hängivna liv som noviser, men om man på rätt sätt reciterar det föreskrivna antalet varv av *hari-nāma*, upphöjs man steg för steg till den högsta plattformen, *uttama-adhikārī*. Rörelsen för Kṛṣṇamedvetande föreskriver sexton varv på radbandet dagligen, ty människorna i västvärlden kan inte koncentrera sig någon längre tid då de reciterar på radband. Därför är sexton varv föreskrivet som minimum. Śrīla Bhakti-

siddhānta Sarasvatī Thākura brukade emellertid säga, att om man inte reciterar åtminstone sextiofyra varv *japa* (hundratusen namn), bör man betraktas som fallen (*patita*). Enligt hans beräkning är vi praktiskt taget alla fallna, men eftersom vi allvarligt försöker tjäna den Högste Herren utan falskhet, kan vi vänta oss att Herren Śrī Caitanya Mahāprabhu kommer att vara barmhärtig mot oss, ty Han är känd som *patita-pāvāna*, de fallnas befriare.

När Śrīla Satyarāja Khān, en stor hängiven till Śrī Caitanya Mahāprabhu, frågade Herren hur man kan känna igen en *vaiṣṇava*, svarade Herren:

*prabhu kahe,—"yāñra mukhe śuni eka-bāra
kṛṣṇa-nāma, sei pūjya,—śreṣṭha sabākāra"*

"En person som sjunger Kṛṣṇas heliga namn, även om det blott sker en gång, är dyrkansvärd och är mest upphöjd av alla människor." (Cc. *Madhya* 15.106) Herren Caitanya Mahāprabhu fortsatte:

*"ataeva yāñra mukhe eka kṛṣṇa-nāma
sei ta 'vaiṣṇava, kariha tāñhāra sammāna"*

"En person, som uttalar Hare Kṛṣṇa-mantrat, anses vara en *vaiṣṇava*. Därför bör ni visa honom all vördnad, åtminstone i tanken." (Cc. *Madhya* 15.111) En av våra vänner, en berömd engelsk musiker, har fängslats av att sjunga Kṛṣṇas heliga namn, och han har även på sina skivor vid ett flertal tillfällen nämnt Kṛṣṇas heliga namn. I sitt hem visar han respekt för bilder av Kṛṣṇa och predikare av Kṛṣṇamedvetande. I alla avseenden högaktar han Kṛṣṇas namn och Kṛṣṇas gärningar. Vi visar därför vår respekt för denne man utan förbehåll, ty vi kan se att han gör framsteg i Kṛṣṇamedvetande. En sådan person bör alltid respekteras. Slutsatsen är den, att vem som helst, som försöker göra framsteg i Kṛṣṇamedvetande, genom att regelbundet sjunga det heliga namnet, alltid bör respekteras av *vaiṣṇavas*. Vi har å andra sidan sett, att några av våra jämnåriga, som sägs vara stora predikanter, gradvis fallit ned till den materiella livsuppfattningens plan, p g a att de försummat att sjunga Guds heliga namn.

Då Han instruerade Sanātana Gosvāmī, delade Herren Caitanya Mahāprabhu in hängiven tjänst i tre avdelningar.

*śāstra-yukti nāhi jāne dṛḍha, śraddhāvān
'madhyama-adhikārī' sei mahā-bhāgyavān*

"En person, vars kunskap om *śāstras* inte är så djup men som har utvecklat en stark tilltro till sjungandet av Hare Kṛṣṇa-mahā-mantrat och som ej kan avskräckas att fullgöra sina föreskrivna plikter i hängiven tjänst, bör betraktas som *madhyama-adhikārī*. En sådan person är verkligen gynnad av lyckan." (Cc. *Madhya* 22.67) En *madhyama-adhikārī* är en *śraddhāvān*, d v s en ståndaktig och

trofast person, och han är sålunda kvalificerad att göra ytterligare framsteg i hängiven tjänst. I *Caitanya-caritāmṛta* (*Madhya* 22.64) står det därför:

śraddhāvān jana haya bhakti-adhikārī
'uttama', 'madhyama', 'kaniṣṭha'—*śraddhā-anusārī*

"I enlighet med den tilltro man har klassificeras man som en första klassens, andra klassens respektive tredje klassens hängiven." Vidare förklaras i *Caitanya-caritāmṛta* (*Madhya* 22.62):

'śraddhā'-śabde—viśvāsa kahe sudṛḍha niścaya
kṛṣṇe bhakti kaile sarva-karma kṛta haya

"Genom att utföra transcendent, kärleksfull tjänst till Kṛṣṇa, utför man automatiskt alla underordnade handlingar.' Denna fasta, orubbliga tilltro, som är mycket gynnsam för utövandet av hängiven tjänst, kallas *śraddhā*." *Śraddhā*, tro på Kṛṣṇa, är början till Kṛṣṇamedvetande. Tro betyder i detta fall stark tro. *Bhagavad-gītā*s ord är auktoritativa instruktioner för människor med tro, och vadhelst Kṛṣṇa säger i *Bhagavad-gītā* måste godtas som det är, utan tolkningar. Det var på detta sätt som Arjuna accepterade *Bhagavad-gītā*. Efter att ha hört *Bhagavad-gītā* sade Arjuna till Kṛṣṇa: *sarvam etad ṛtam manye yan mām vadasi keśava*. "O Kṛṣṇa, jag accepterar fullständigt allt vad Du har sagt som sanning." (*Bg.* 10.14)

Detta är det korrekta sättet att förstå *Bhagavad-gītā*, och det kallas *śraddhā*. Man kan inte godta en del av *Bhagavad-gītā* efter ens nyckfulla tolkning och sedan förkasta en annan del. Det är inte *śraddhā*. *Śraddhā* innebär att godta alla instruktioner i *Bhagavad-gītā*, särskilt den sista: *sarva-dharmān parityajya mām ekam śaraṇam vraja*. "Överge alla olika slags religioner och överlåt dig till Mig allena." (*Bg.* 18.66) När man blir helt övertygad om denna instruktion, blir ens tro grunden för framsteg i andligt liv.

När man helt engagerar sig i att sjunga Hare Kṛṣṇa-*mahā-mantrat*, förverkligar man gradvis sin egen andliga indentitet. Om man inte sjunger Hare Kṛṣṇa-*mantrat* med tro, uppenbarar Sig inte Kṛṣṇa: *sevonmukhe hi jihvādau svayam eva sphuraty adaḥ*. (*Brs.* 1.2.234) Man kan inte förverkliga Gudomens Högsta Personlighet med konstlade medel. Man måste helt engagera sig i Herrens tjänst. Sådan tjänst börjar med tungan (*sevonmukhe hi jihvādau*), vilket betyder att vi alltid bör sjunga Guds heliga namn och att vi måste ta emot *kṛṣṇa-prasāda* när den erbjuds oss. Vi bör inte sjunga eller ta emot något annat. När man troget följer denna metod, uppenbarar Sig den Högste Herren.

När en person förverkligar att han är Kṛṣṇas eviga tjänare, förlorar han intresset av allt utom Kṛṣṇas tjänst. Han tänker alltid på Kṛṣṇa och hittar på olika sätt att sprida Kṛṣṇas heliga namn. Sålunda förstår han att hans enda plikt är att sprida rörelsen för Kṛṣṇamedvetande över hela världen. En sådan person bör betraktas som *uttama-adhikārī*, och man bör genast söka umgås med honom enligt de sex principerna (*dadāti pratigṛhṇāti*, o s v). En framskriden *utta-*

ma-adhikārī-vaiṣṇava bör förvisso accepteras som andlig mästare. Allt som finns i ens ägo bör skänkas till honom, ty det är föreskrivet att man ska överlämna allt man har till den andlige mästaren. Särskilt *brahmacārīn* bör tigga almosor och sedan skänka dem till den andlige mästaren. Man får dock inte imitera en framskriden hängivens, d v s *mahā-bhāgavatas*, uppträdande om man inte är självförverkligad, ty om man gör det kommer man så småningom att degraderas.

I denna vers råder Śrīla Rūpa Gosvāmī den hängivne att bli intelligent nog för att kunna skilja mellan *kaniṣṭha-adhikārīn*, *madhyama-adhikārīn* och *uttama-adhikārīn*. Den hängivne måste också veta sin egen ställning, och han får inte försöka imitera en hängiven som befinner sig på en högre plattform. Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura har givit vissa praktiska råd, av vilka framgår att en *uttama-adhikārī* kan kännas igen genom sin förmåga att omvända många fallna själar till vaiṣṇavism. Man bör inte bli en andlig mästare om man inte är en *uttama-adhikārī*. En *vaiṣṇava* som är nybörjare, eller en som befinner sig på den mellanliggande plattformen, kan också skaffa sig lärjungar, men sådana lärjungar måste befinna sig på samma plattform, och det är underförstått att de inte kan göra några egentliga framsteg mot livets yttersta mål under sådan otillräcklig ledning. Därför bör man se till att man accepterar en *uttama-adhikārī* som andlig mästare.

VERS SEX

दृष्टैः स्वभावजनितैर्वपुषश्च दोषैर्
 न प्राकृतत्वमिह भक्तजनस्य पश्येत् ।
 गङ्गाम्भसां न खलु बुद्बुदफेनपङ्कै
 ब्रह्मद्रवत्वमपगच्छतिनीरधर्मैः ॥ ६ ॥

dr̥ṣṭaiḥ svabhāva-janitair vapuṣaś ca doṣair
na prākṛtatvam iha bhakta janasya paśyet
gaṅgāmbhasāṃ na khalu budbuda-phena-paṅkair
brahma-dravatvam apagacchati nīra-dharmaiḥ

dr̥ṣṭaiḥ—sedd med vanlig syn; *svabhāva-janitaiḥ*—född ur ens egen natur; *vapuṣaḥ*—kroppens; *ca*—och; *doṣaiḥ*—genom bristerna; *na*—inte; *prākṛtatvam*—det materiella tillståndet; *iha*—i denna värld; *bhakta janasya*—en ren hängivens; *paśyet*—man bör se; *gaṅgā-ambhasām*—av Ganges-vattnet; *na*—inte; *khalu*—förvisso; *budbuda-phena-paṅkaiḥ*—av bubblor, skum och lera; *brahma-*

dravatvam—den transcendentala naturen; *apagacchati*—går förlorad; *nīradharmaiḥ*—vattnets egenskaper.

ÖVERSÄTTNING

Eftersom han befinner sig i sitt ursprungliga Kṛṣṇamedvetande, identifierar sig inte en ren hängiven med kroppen. Man bör inte betrakta en sådan hängiven från en materiell synvinkel. Man bör sannerligen inte bry sig om om en hängivens kropp är född i en familj av låg börd eller om den är ful, förvriden, sjuklig eller klen. Med ett vanligt synsätt kan sådana ofullkomligheter tyckas vara mycket framträdande i en ren hängivens kropp, men trots sådana skenbara brister, kan aldrig en ren hängivens kropp besmittas. Den är precis som Ganges-vattnet, vilket under regnperioden är fyllt av bubblor, skum och lera. Ganges-vattnet besmittas inte. De som har en framskriden andlig förståelse badar i Ganges utan att ta hänsyn till vattnets tillstånd.

INNEBÖRD

Śuddha-bhakti är själva själens aktivitet. Transcendental kärleksfull tjänst till Herren utförs m a o i ett befriat tillstånd. I *Bhagavad-gītā* (14.26) står det:

*mām ca yo 'vyabhicāreṇa
bhakti-yogena sevate
sa guṇān samatīyaitān
brahma-bhūyāya kalpate*

”Den som engagerar sig i fullständig hängiven tjänst och som inte under några omständigheter faller ned, höjer sig genast över den materiella naturens kvaliteter och kommer sålunda till Brahmanstadiet.”

Avyabhicāriṇī bhakti betyder oblandad hängivenhet. En person som är engagerad i hängiven tjänst måste vara fri från materiella motiv. I denna rörelse för Kṛṣṇamedvetande måste man ändra sitt medvetande. Om medvetandet är inriktat på materiell njutning, kallas det materiellt medvetande, men om det däremot är inriktat på att tjäna Kṛṣṇa, kallas det Kṛṣṇamedvetande. En överlämnad själ tjänar Kṛṣṇa utan materiella hänsynstaganden (*anyābhilāṣitāśūnyam*). *Jñāna-karmādy-anāvṛtam* — oblandad hängiven tjänst, vilken är transcendental till kroppens och sinnets aktiviteter, som t ex *jñāna* (intellektuell spekulering) och *karma* (fruktbringande arbete) kallas ren *bhakti-yoga*. *Bhakti-yoga* är själens riktiga aktivitet, och när man verkligen är engagerad i oblandad, obesmittad hängiven tjänst, är man redan befriad (*sa guṇān samatīyaitān*). En Kṛṣṇahängiven är inte underkastad materiella betingelser, även om hans kroppsliga beskaffenhet tycks vara materiellt betingad. Man får därför inte betrakta en ren hängiven från en materiell synvinkel. Om man inte själv är en hängiven, kan man inte förstå vem som är en hängiven. I den föregående

versen förklarades att det finns tre slags hängivna — *kaniṣṭha-adhikārī*, *madhyama-adhikārī* och *uttama-adhikārī*. *Kaniṣṭha-adhikārīn* kan inte skilja mellan en hängiven och en icke-hängiven. Han är enbart intresserad av att dyrka Guds-gestalten i templet. En *madhyama-adhikārī* kan emellertid skilja mellan en hängiven och en icke-hängiven, såväl som mellan en hängiven och Herren. Sålunda behandlar han Gudomens Högsta Personlighet, den hängivne och den icke-hängivne på olika sätt.

Ingen bör anmärka på kroppsliga brister hos en ren hängiven. Om det finns sådana brister, bör de inte beaktas. Vad som dock bör beaktas är den andlige mästarens verkliga ärende, vilket är hängiven tjänst, ren tjänst till den Högste Herren. Detta framgår av *Bhagavad-gītā* (9.30):

*api cet sudurācāro
bhajate mām ananya-bhāk
sādhur eva sa mantavyaḥ
samyag vyavasito hi saḥ*

Även om en hängiven ibland tycks engagera sig i avskyvärda handlingar, bör han betraktas som en *sādhū*, en helig person, eftersom hans verkliga identitet är en person engagerad i kärleksfull tjänst till Herren. Han bör m a o inte anses vara en vanliga människa.

Även om en ren hängiven inte är född i en *brāhmaṇa*- eller *gosvāmī*-familj, bör han inte ringaktas, ty han är engagerad i Herrens tjänst. I själva verket kan det inte finnas *gosvāmī*-familjer, där titeln *gosvāmī* grundar sig på materiella hänsynstaganden, som kast och börd. I själva verket är det de rena hängivna som har ensamrätt på titeln *gosvāmī*. Vi talar därför om de sex Gosvāmīs, led- da av Rūpa Gosvāmī och Sanātana Gosvāmī. Rūpa Gosvāmī och Sanātana Gosvāmī hade praktiskt taget blivit muslimer, och därför hade de ändrat sina namn till Dabira Khāsa och Sākara Mallika, men Śrī Caitanya Mahāprabhu Självs gjorde dem till *gosvāmīs*. *Gosvāmī*-titeln är därför inte ärftlig. Ordet *gosvāmī* betecknar den person som kan behärska sina sinnen, den som är herre över sina sinnen. En hängiven behärskas inte av sina sinnen, utan han är sin- nenas härskare. Följaktligen bör han kallas *svāmī* eller *gosvāmī*, även om han inte är född i en *gosvāmī*-familj.

Enligt denna definition är de *gosvāmīs*, som härstammar från Śrī Nityānanda Prabhu och Śrī Advaita Prabhu, förvisso hängivna, men man bör inte diskriminera hängivna som kommer från andra familjer. En hängiven som kommer från en familj som härstammar från tidigare *ācāryas*, och en hängiven som kommer från en annan familj, bör självfallet behandlas lika. Man bör inte tänka, "här kommer en amerikansk *gosvāmī*", och diskriminera honom. Ej heller bör man tänka, "här är en *nityānanda-vaṁśa-gosvāmī*". Det finns en underström av protester mot att vi ger *gosvāmī*-titeln till amerikanska *vaiṣṇavas* i rörelsen för Kṛṣṇamedvetande. Ibland säger människor rent ut till amerikanska *vaiṣṇavas*, att deras *sannyāsa*- eller *gosvāmī*-titel inte är bona fide. Enligt

Śrīla Rūpa Gosvāmī utsagor i denna vers, är det emellertid ingen skillnad mellan en amerikansk *gosvāmī* och en *gosvāmī* från en *ācārya*-familj.

En hängiven, som har erhållit titeln *gosvāmī* men som inte är född i en *brāhmaṇa*-familj eller en *gosvāmī*-familj som härstammar från Nityānanda eller Advaita Prabhu, bör å andra sidan inte bli uppblåst och tänka att han har blivit en *gosvāmī*". Han måste alltid komma ihåg, att så snart han blir materiellt uppblåst, faller han omedelbart ned. Denna rörelse för Kṛṣṇamedvetande är en transcendent vetenskap, och det finns inte rum för avundsjuka. Denna rörelse är avsedd för *paramahamsas*, vilka helt saknar avundsjuka (*paramahānirmatsarāṇām*). Man bör inte vara avundsjuk, vare sig man härstammar från en *gosvāmī*-familj eller har erhållit titeln *gosvāmī*. Så snart någon blir avundsjuk eller missunnsam, faller han från *paramahamsa*-stadiet.

Om vi beaktar kroppsliga brister hos en *vaiṣṇava*, bör vi inse att vi begår en förseelse vid denna *vaiṣṇavas* lotusfötter. En förseelse vid en *vaiṣṇavas* lotusfötter är något mycket allvarligt. Śrī Caitanya Mahāprabhu har kallat denna förseelse *hātī-mātā*, den galna elefantförseelsen. En galen elefant kan ställa till med en katastrof, särskilt om den kommer in i en välskött trädgård. Man måste därför vara mycket noga med att inte begå någon förseelse mot en *vaiṣṇava*. Alla hängivna måste vara beredda att ta emot instruktioner från en överordnad *vaiṣṇava*, och en överordnad *vaiṣṇava* måste vara beredd att i alla avseenden hjälpa en underordnad *vaiṣṇava*. Huruvida man är överordnad eller underordnad beror på ens andliga utveckling i Kṛṣṇamedvetande. Man får inte betrakta en *vaiṣṇavas* gärningar från en materiell synvinkel.

Det är särskilt skadligt för en novis att betrakta en ren hängiven från en materiell synvinkel. Man bör därför undvika att iaktta en ren hängivens yttre drag, utan man bör istället försöka se de inre dragen och förstå hur han är engagerad i transcendent kärleksfull tjänst till Herren. På detta sätt kan man undvika att betrakta en ren hängiven från en materiell synvinkel, och sålunda kan man själv gradvis bli en ren hängiven.

De som tror, att Kṛṣṇamedvetande är begränsat till en särskild grupp människor, ett speciellt slag av hängivna eller ett särskilt land, är vanligtvis benägna att se den hängivnes yttre egenskaper. Sådana noviser, som är oförmögna att uppskatta en framskriden hängivens upphöjda tjänst, försöker degradera *mahā-bhāgavatan* till sin egen nivå. Vi erfar sådana problem då vi försöker sprida Kṛṣṇamedvetande över hela världen. De försöker bara att dra ned oss till sin nivå, och de försöker kritisera oss på allehanda sätt. Vi beklagar mycket deras naiva handlingar och bristande kunskap. En bemyndigad person, som erhållit Guds kraft, och som verkligen är engagerad i förtrolig hängiven tjänst till Herren, får inte behandlas som en vanlig människa. Det har förklarats, att om man inte är bemyndigad av Kṛṣṇa och erhållit kraft från Honom, kan man inte sprida rörelsen för Kṛṣṇamedvetande över hela världen.

När man kritiserar en ren hängiven, begår man således en förseelse (*vaiṣṇava-aparādha*), som är mycket hämmande och farlig för den som önskar göra framsteg i Kṛṣṇamedvetande. En person kan inte göra några andliga framsteg,

om han förolämpar en ren hängiven. Man måste därför akta sig noga för att bli avundsjuk på en bemyndigad *vaiṣṇava*, d v s en *śuddha-vaiṣṇava*. Det är också en förseelse att tro att man kan ge instruktioner till en bemyndigad *vaiṣṇava*. Det är förolämpande att ge honom råd eller att försöka rätta honom. Man kan skilja mellan en novis och en framskriden *vaiṣṇava* genom att betrakta deras gärningar. Den framskridna *vaiṣṇavan* är alltid i en andlig mästars ställning, och novisen är hans lärjunge. Lärjungen kan aldrig ge den andlige mästaren råd. Ej heller är den andlige mästaren förpliktigad att följa instruktioner från dem som inte är hans lärjungar. Detta är kontentan av Śrīla Rūpa Gosvāmī's instruktioner i denna sjätte vers.

VERS SJU

स्यात्कृष्णनामचरितादिसिताप्यविद्या-
 पित्तोपतप्तसरसनस्य न रोचिका नु ।
 किन्त्वादरादनुदिनं खलु सैव जुष्टा
 स्वाद्वी क्रमाद्भवति तद्गदमूलहन्त्री ॥ ७ ॥

*syāt kṛṣṇa-nāma-caritādi-sitāpy avidyā-
 pittopatapta-rasanasya na rocikā nu
 kintv ādarād anudinam khalu saiva juṣṭā
 svādvī kramād bhavati tad-gada-mūla-hantrī*

syāt—är; *kṛṣṇa*—Herren Kṛṣṇas; *nāma*—heliga namn; *carita-ādi*—egenskaper, lekar o s v; *sitā*—kandisocker; *api*—fastän; *avidyā*—av okunnighet; *pitta*—av gallan; *upatapta*—angripen; *rasanasya*—hos tungan; *na*—inte; *rocikā*—välsmakande; *nu*—ack, så underbart det är; *kintu*—men; *ādar-āt*—noggrant; *anudinam*—varje dag, eller tjugofyra timmar om dygnet; *khalu*—naturligt; *sā*—det (det heliga namnets kandisocker); *eva*—förvisso; *juṣṭā*—tagen eller sjungen; *svādvī*—välsmakande; *kramāt*—gradvis; *bhavati*—blir; *tad-gada*—av den sjukdomen; *mūla*—roten; *hantrī*—förstöraren.

ÖVERSÄTTNING

Kṛṣṇas heliga namn, egenskaper, lekar och gärningar är alla transcendentalt söta som kandisocker. Fastän tungan hos en person som är angripen av *avidyā* (okunnighetens) gulsot inte kan känna sötma, är det underbart att märka, att genom att helt enkelt dagligen sjunga dessa sötmas namn, en naturlig smak vaknar hos tungan, och sjukdomen förstörs gradvis vid roten.

INNEBÖRD

Herren Kṛṣṇas heliga namn, Hans egenskaper, lekar o s v är alla till sin natur absolut sanning, skönhet och lycksalighet. De är av naturen mycket söta, som kandisocker, vilket tilltalar alla. Okunnighet jämförs emellertid med sjukdomen gulsot, vilken orsakas av gallavsöndringar. En person med gulsot kan inte uppskatta smaken hos kandisocker. I stället tycker han att allt sött smakar bittert. *Avidyā* (okunnighet) förstör på liknande sätt förmågan att uppskatta den transcendentala smaken hos Kṛṣṇas namn, egenskaper, gestalt och lekar. Om man trots denna sjukdom, med stor omsorg och uppmärksamhet övar Kṛṣṇamedvetande, genom att sjunga det heliga namnet och lyssna till berättelser om Kṛṣṇas transcendentala lekar, kommer ens okunnighet att förgöras, och man kommer att kunna känna smaken av sötman från Kṛṣṇas väsen och utstyrsel. Ett sådant återfinnande av andlig hälsa är möjligt enbart genom utvecklandet av Kṛṣṇamedvetande enligt de reglerande principerna.

När en människa i den materiella världen är mer intresserad av det materialistiska livet än av Kṛṣṇamedvetande, anses hon befinna sig i ett sjukligt tillstånd. Det normala tillståndet är att vara en evig tjänare till Herren (*jīvera 'svarūpa' haya-kṛṣṇera 'nitya-dāsa'*). Detta hälsosamma tillstånd förloras när den levande varelsen glömmet Kṛṣṇa, p g a att han attraheras av de yttre egenskaperna hos Kṛṣṇas *māyā*-energi. Denna *māyā*-värld kallas *durāśraya*, vilket betyder "falsk eller dålig tillflykt". Den som sätter sin tilltro till *durāśraya* kommer att tvingas leva på hoppet, trots att det inte finns något hopp. Alla i den materiella världen försöker bli lyckliga, men trots att deras materiella ansträngningar omintetgörs på alla sätt, kan de p g a okunnighet inte förstå vad de gör för misstag. Folk försöker rätta till ett misstag genom att begå ett annat. Detta kännetecknar kampen för tillvaron i den materiella världen. Om någon i detta tillstånd tillråds att i stället utveckla Kṛṣṇamedvetande och sålunda bli lycklig, godtar han inte en sådan anvisning.

Denna rörelse för Kṛṣṇamedvetande sprids över hela världen i syfte att bota denna grova okunnighet. Folk i allmänhet vilseleds av blinda ledare. Människosamhällets ledare — politiker, filosofer och vetenskapsmän — är blinda, ty de är inte Kṛṣṇamedvetna. Eftersom de saknar verklig kunskap och lever ett ateistiskt liv, är de enligt *Bhagavad-gītā* syndfulla lymlar, tillhörande den lägsta formen av människoliv.

*na mām duṣkṛtino mūḍhāḥ
prapadyante narādhamāḥ
māyayāpahṛta jñānā-
āsuram bhāvam āśritāḥ*

"De uslingar, som är skändligt dåraktiga, de som är lägst bland människor, de som av illusionen berövats sin kunskap, och de som har demonernas ateistiska natur, överlåter sig icke till Mig."

Sådana människor överlåter sig aldrig till Kṛṣṇa, och de försöker förhindra dem som önskar söka sin tillflykt till Kṛṣṇa. När sådana ateister blir samhällsledare, genomströmmas hela atmosfären av okunnighet. Under dessa omständigheter är inte folk särskilt entusiastiska att motta rörelsen för Kṛṣṇamedvetande, som när en person som har gulsot inte kan uppskatta kandissockrets smak. Man måste emellertid förstå, att den enda effektiva medicinen mot gulsot är kandissocker. I det förvirrade tillstånd, som mänskligheten för närvarande befinner sig i, är på liknande sätt Kṛṣṇamedvetande, sjungandet av Guds heliga namn — Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare/ Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare — det enda medlet att återställa världen. Śrīla Rūpa Gosvāmī råder oss, att även om Kṛṣṇamedvetande inte är särskilt smakligt för en sjuklig person, måste man utveckla det med stor omsorg och uppmärksamhet, om man önskar botas från den materiella sjukdomen. Man börjar behandlingen med att sjunga Hare Kṛṣṇa-*mahā-mantrat*, ty genom att sjunga Guds heliga namn, kommer en materiellt betingad person att befrias från alla vanföreställningar (*ceto-darpaṇa-mārjanam*). *Avi-dyā*, okunnigheten om ens andliga identitet, lägger grunden för *ahaṅkāra*, d v s det falska egot i hjärtat.

Den verkliga sjukdomen sitter i hjärtat. Om man emellertid renar sinnet, d v s om medvetandet renas, kan man inte skadas av den materiella sjukdomen. För att rena sinnet och hjärtat från alla vanföreställningar, måste man sjunga Hare Kṛṣṇa-*mahā-mantrat*. Detta är både lätt och välgörande. Genom att sjunga Guds heliga namn, räddas man omedelbart ur den materiella tillvarons flammande eld.

Det finns tre stadier då man sjunger Guds heliga namn — förseelsernas stadium, stadiet då förseelserna avtar samt det rena stadiet. När en novis börjar sjunga Hare Kṛṣṇa-*mantrat*, begår han vanligtvis många förseelser. Det finns tio slags förseelser, och när en hängiven undviker dessa, kan han skymta nästa stadium, vilket ligger mellan förseelsernas stadium och det rena stadiet. När man når det rena stadiet, befrias man omedelbart. Detta kallas *bhava-mahā-dāvāgni-nirvāpanam*. Så snart man räddas ur den materiella tillvarons flammande eld, kan man njuta av det transcendentala livets smak.

Slutsatsen är att man, för att bli fri från den materiella sjukdomen, måste sjunga Hare Kṛṣṇa-*mantrat*. Rörelsen för Kṛṣṇamedvetande är till för att skapa sådana förhållanden att folk kan sjunga Hare Kṛṣṇa-*mantrat*. I början måste man ha tro, och när denna tro förstärkts genom *mantrat*, kan man bli medlem i rörelsen. Vi skickar ut *saṅkīrtana*-grupper över hela världen, och de erfar att Hare Kṛṣṇa-*mahā-mantrat* attraherar tusentals människor till våra centra, även på de mest avlägsna platser i världen där det inte finns någon kunskap om Kṛṣṇa. På vissa håll börjar människor imitera de hängivna genom att raka sina huvuden och sjunga Hare Kṛṣṇa-*mahā-mantrat*, endast några dagar efter det att de hört *mantrat* för första gången. Detta kanske är efterrapning, men att imitera en god sak är önskvärt. Vissa efterrapare blir gradvis mer och mer intresserade och ber så småningom att få bli initierade av den andlige mästaren.

Om man är allvarlig, kan man bli initierad, och detta stadium kallas *bhajana-kriyā*. Sedan engageras man i faktisk gudshängiven tjänst, genom att regelbundet sjunga Hare Kṛṣṇa-*mahā-mantrat*, sexton varv per dag, och avstå från olovligt könsungämbete, rusmedel, köttätande och hasardspel. Genom *bhajana-kriyā* befrias man från det materialistiska livets besmittelse. Man går inte längre till restauranger och hotell för att äta s k välsmakande mat tillagad av kött och lök. Ej heller är man intresserad av att röka eller dricka kaffe och te. Man avstår inte bara från olovligt könsungämbete, utan undviker könsungämbete helt och hållet. Ej heller är man intresserad av att slösa bort sin tid genom spel och spekulationer. Således kan man förstå att man renas från oönskade ting (*anartha-nivṛtti*). Ordet *anartha* syftar på oönskade ting. Dessa försvinner när man blir fäst vid rörelsen för Kṛṣṇamedvetande.

När en person befriats från oönskade ting, blir han stadig i sin tjänst till Kṛṣṇa. Han blir förvisso fäst vid sådan tjänst, och erfar hänryckning vid utförandet av den hängivna tjänsten. Detta kallas *bhāva*, det första uppvaknandet av den slumrande kärleken till Gudomen. Sålunda befrias den betingade själen från den materiella tillvaron, och han blir ointresserad av det kroppsliga levnadssättet, vilket innefattar materiell rikedom, materiell kunskap samt alla andra former av materiella lockelser. I denna stund kan han förstå vem Gudomens Högsta Personlighet är och vad *māyā* är.

En hängiven som nått *bhāva*-stadiet kan inte störas av *māyā*, trots att *māyā* kanske finns där. Detta beror på att den hängivne kan förstå vad *māyā* är. *Māyā* betyder att man glömt Kṛṣṇa, och denna glömska och Kṛṣṇamedvetande står sida vid sida som ljus och skugga. Om man stannar i skuggan, kan man inte njuta av ljuset, och om man stannar i ljuset, kan man inte störas av skuggan. Genom att utveckla Kṛṣṇamedvetande, befrias man gradvis, för att så småningom förbli i ljuset, och då kommer man förvisso aldrig ens i beröring med mörkret. Detta bekräftas i *Caitanya-caritāmṛta* (*Madhya* 22.31):

*kṛṣṇa—sūrya-sama; māyā haya andhakāra
yāhān kṛṣṇa, tāhān nāhi māyāra adhikāra*

”Kṛṣṇa jämförs med solljuset, och *māyā* med mörkret. Där det finns solsken kan det inte finnas mörker. Så snart man börjar utveckla Kṛṣṇamedvetande, kommer illusionens mörker (den yttre energins inflytande) omedelbart att försvinna.”

VERS ÅTTA

तन्नामरूपचरितादिसुकीर्तनानु-
 स्मृत्योः क्रमेण रसनामनसी नियोज्य ।
 तिष्ठन् व्रजे तदनुरागिजनानुगामी
 कालं नयेदखिलमित्युपदेशसारम् ॥ ८ ॥

*tan-nāma-rūpa-caritādi-sukīrtanānu-
 smṛtyoḥ krameṇa rasanā-manasī niyojya
 tiṣṭhan vraje tad-anurāgi janānugāmī
 kālaṁ nayed akhilam ity upadeśa-sāram*

tat—Herren Kṛṣṇas; *nāma*—heliga namn; *rūpa*—gestalt; *caritā-
 ādi*—egenskaper, lekar o s v; *su-kīrtana*—i att om sorgsfullt diskutera eller re-
 citera; *anusmṛtyoḥ*—och i att minnas; *krameṇa*—gradvis; *rasanā*—tungan; *ma-
 nasī*—och sinnet; *niyojya*—engagerande; *tiṣṭhan*—boende; *vraje*—i Vraja;
tat—vid Herren Kṛṣṇa; *anurāgi*—fäst; *jana*—personer; *anugāmī*—följande; *kā-
 lam*—tiden; *nayet*—bör använda; *akhilam*—hela; *iti*—således; *upadeśa*—av råd
 eller anvisningar; *sāram*—essensen.

ÖVERSÄTTNING

Essensen av alla råd är, att man bör använda hela sin tid — tjugofyra tim-
 mar om dygnet — till att omsorgsfullt sjunga och minnas Herrens gudomli-
 ga namn, transcendentala gestalt och egenskaper samt eviga lekar, och där-
 vid gradvis sysselsätta tungan och sinnet. På detta sätt bör man vistas i
 Vraja (Goloka Vṛndāvana dhāma) och tjäna Kṛṣṇa under ledning av hän-
 givna. Man bör följa Herrens älskade hängivna, vilka är djupt fästa vid
 hängiven tjänst till Honom.

INNEBÖRD

Eftersom sinnet antingen är ens fiende eller ens vän, måste man träna sinnet
 till att bli ens vän. Rörelsen för Kṛṣṇamedvetande är speciellt avsedd till att
 träna sinnet så att det alltid är sysselsatt med det som gäller Kṛṣṇa. I sinnet
 finns hundratusentals intryck, inte bara från detta liv utan också från många
 tidigare liv. Dessa intryck kommer ibland i beröring med varandra och fram-
 bringar motsägande bilder. Sålunda kan sinnets funktioner vara farliga för
 den betingade själen. De som studerar psykologi är medvetna om sinnets oli-
 ka psykologiska förändringar. I *Bhagavad-gītā* (8.6) står det:

*yam yam vāpi smaran bhāvam
 tyajaty ante kalevaram
 tam tam evaiti kaunteya
 sadā tad-bhāva-bhāvitaḥ*

”Det tillstånd man erinrar sig när man lämnar kroppen, o Kuntis son, kommer man utan tvekan att uppnå.”

Vid dödsögonblicket skapar en levande varelses sinne och intelligens den subtila formen till en särskild typ av kropp för nästa liv. Om ens sinne tänker på något icke önskvärt, måste man alltså ta en överensstämmande kropp i nästa liv. Om man däremot tänker på Kṛṣṇa vid dödsögonblicket, förflyttas man till den andliga världen, Goloka Vṛndāvana. Denna princip för själavandring är mycket subtil, därför råder Śrīla Rūpa Gosvāmī alla hängivna att träna sina sinnen så att de är oförmögna att minnas något annat än Kṛṣṇa. Tungan måste likaledes tränas, så att den talar enbart om Kṛṣṇa och smakar *kṛṣṇa-prasāda*. Śrīla Rūpa Gosvāmī ger vidare följande anvisning, *tiṣṭhan vraje*: Man bör bo i Vṛndāvana eller någon annan del av Vrajabhūmi. Vrajabhūmi, eller Vṛndāvana-landet, antas vara åttiofyra *krośas* till ytan. En *krośa* är lika med fem och en halv kvadratkilometer. När man bosätter sig i Vṛndāvana, bör man söka sin tillflykt till en framskriden hängiven där. På detta sätt kan man alltid tänka på Kṛṣṇa och Hans lekar. Detta förklaras ytterligare av Śrīla Rūpa Gosvāmī i hans *Bhakti-rasāmṛta-sindhu* (1.2.294):

*kṛṣṇam smaran janam cāsya
 preṣṭham nija-samīhitam
 tat-tat-kathā-rataś cāsau
 kuryād vāsam vraje sadā*

”En hängiven bör alltid vistas i det transcendentala riket Vraja och alltid vara sysselsatt *kṛṣṇam smaran janam cāsya preṣṭham* — att minnas Śrī Kṛṣṇa och Hans älskade följeslagare. Genom att följa dessa följeslagare i spåren och komma under deras eviga ledning, kan man förvärva en intensiv önskan att tjäna Gudomens Högsta Personlighet.”

Vidare skriver Śrīla Rūpa Gosvāmī i *Bhakti-rasāmṛta-sindhu* (1.2.295):

*sevā sādḥaka-rūpeṇa
 siddha-rūpeṇa cātra hi
 tad-bhāva-lipsunā kāryā
 vraja-lokānusārataḥ*

”I det transcendentala riket Vraja (*Vraja-dhāma*) bör man tjäna den Högste Herren, Śrī Kṛṣṇa, med en känsla som liknar den som Hans följeslagare har, och man bör själv ställa sig under omedelbar ledning av en särskild följeslagare till Kṛṣṇa och följa denna i spåren. Denna metod kan tillämpas i *sādhana*-stadiet (andliga övningar som utförs i det betingade tillståndet) såväl som i

sādhya-stadiet (gudsförverkligande), då man är en *siddha-puruṣa*, d v s en andligt fulländad själ.”

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura har givit följande kommentar till denna vers. ”Den som ännu inte utvecklat intresse för Kṛṣṇamedvetande bör överge alla materiella motiv och träna sitt sinne genom att följa de framstegsgivande reglerande principerna, nämligen att sjunga och minnas Kṛṣṇa och Hans namn, gestalt, egenskaper, lekar o s v. Sålunda, efter att ha utvecklat smak för dessa ting, bör man försöka leva i Vṛndāvana och använda tiden till att ständigt minnas Kṛṣṇas namn, gestalt, lekar och egenskaper under ledning och skydd av en förfaren hängiven. Detta är kontentan av alla instruktioner angående utvecklandet av hängiven tjänst.

Som novis bör man alltid lyssna till *kṛṣṇa-kathā*. Detta kallas *śravaṇa-daśā*, lyssnandets stadium. Genom att ständigt lyssna till Kṛṣṇas transcendentala heliga namn och beskrivningar av Hans transcendentala gestalt, egenskaper och lekar, kan man nå godtagandets stadium, som kallas *varaṇa-daśā*. När man nått detta stadium, blir man fäst vid att lyssna till *kṛṣṇa-kathā*. När man kan sjunga i extas, når man *smaraṇāvasthā*-stadiet, hågkomstens stadium. Minne, försjunkenhet, meditation, ständig hågkomst och trance är de fem principerna vid framåtskridande *kṛṣṇa-smaraṇa*. Till en början kanske hågkomsten av Kṛṣṇa periodvis avbryts, men så småningom kommer man att minnas oavbrutet. När hågkomsten är oavbruten, koncentreras den och kallas meditation. När meditationen utvecklas och blir konstant, kallas den *anusmṛti*. Genom oavbruten och tilltagande *anusmṛti*, kommer man till *samādhi*-stadiet, d v s den andliga trancen. Efter det att *smaraṇa-daśā* eller *samādhi* helt utvecklats, kommer själen till insikt om sin ursprungliga verkliga natur. Då kan han fullkomligt och klart förstå sitt eviga förhållande till Kṛṣṇa. Detta kallas *sampattidaśā*, livets fulländning.

Caitanya-caritāmṛta råder noviser att överge alla motiv och begär och helt enkelt öva reglerad tjänst till Herren efter skrifternas ledning. På så sätt kan en novis gradvis utveckla kärlek till Kṛṣṇas namn, ryktbarhet, gestalt, egenskaper o s v. När man utvecklat sådan kärlek, kan man spontant tjäna Kṛṣṇas lotusfötter, även utan att följa de reglerande principerna. Detta stadium kallas *rāga-bhakti*, hängiven tjänst i spontan kärlek. Vid det stadiet kan den hängivne följa någon av Kṛṣṇas eviga följeslagare i Vṛndāvana. Detta kallas *rāgānuga-bhakti*. *Rāgānuga-bhakti*, d v s spontan hängiven tjänst, kan utföras vid *sānta-rasa*, då man önskar bli som Kṛṣṇas kor eller som flöjten i Hans hand eller blomstergirlanden kring Hans hals. Vid *dāsya-rasa* följer man tjänare som Citraka, Patraka eller Raktaka i spåren. I det vänskapliga *sakhya-rasa*, blir man en vän som Baladeva, Śrīdāmā eller Sudāmā. I *vātsalya-rasa*, som kännetecknas av föräldrakärlek, kan man bli som Nanda Mahārāja och Yaśodā, och i *mādhurya-rasa*, som kännetecknas av äktenskaplig kärlek, kan man bli som Śrīmatī Rādhārāṇī och Hennes väninnor såsom Lalitā och Hennes tjänarinnor (*mañjarīs*) som Rūpa och Rati. Detta är essensen av alla anvisningar beträffande hängiven tjänst.”

VERS NIO

वैकुण्ठाज्जनितो वरा मधुपुरी तत्रापि रासोत्सवाद्
 वृन्दारण्यमुदारपाणिरमणात्तत्रापि गोवर्धनः ।
 राधाकुण्डमिहापि गोकुलपतेः प्रेमामृताप्लावनात्
 कुर्यादस्य विराजतो गिरितटे सेवां विवेकी न कः ॥ ९ ॥

*vaikuṅṭhāj janito varā madhu-purī tatrāpi rāsotsavād
 vṛndāraṇyam udāra-pāṇi-ramaṇāt tatrāpi govardhanaḥ
 rādhā-kuṇḍam ihāpi gokula-pateḥ premāmṛtāplāvanāt
 kuryād asya virājato giri-taṭe sevām vivekī na kaḥ*

vaikuṅṭhāt—än Vaikuṅṭha, den andliga världen; *janitaḥ*—p g a födelse; *va-rā*—bättre; *madhu-purī*—den transcendentala staden känd som Mathurā; *tatra api*—högre än den; *rāsa-utsavāt*—p g a uppförandet av *rāsa-līlā*; *vṛndā-aranyam*—Vṛndāvana-skogen; *udāra-pāṇi*—Herren Kṛṣṇas; *ramaṇāt*—p g a olika slags kärleksfulla lekar; *tatra api*—högre än den; *govardhanaḥ*—Govardhana-berget; *rādhā-kuṇḍam*—platsen som kallas Rādhā-kuṇḍa; *iha api*—högre än denna; *gokula-pateḥ*—av Kṛṣṇa, Gokulas herre; *prema-amṛta*—av den gudomliga kärlekens nektar; *āplāvanāt*—p g a att den är översvämmad; *kuryāt*—skulle göra; *asya*—av denna (Rādhā-kuṇḍa); *virājataḥ*—belägen; *giri-taṭe*—vid foten av Govardhana-berget; *sevām*—tjänst; *vivekī*—som är intelligent; *na*—inte; *kaḥ*—vem.

ÖVERSÄTTNING

Den heliga platsen som kallas Mathurā är andligt överlägsen Vaikuṅṭha, den transcendentala världen, ty Herren uppenbarade Sig där. Överlägsen Mathurā-purī är den transcendentala skogen Vṛndāvana p g a Kṛṣṇas rāsa-līlā-lekar. Och överlägsen Vṛndāvana-skogen är Govardhana-berget, ty det lyftes av Śrī Kṛṣṇas gudomliga hand och var trakten för Hans olika kärleksfulla lekar. Men överlägsen alla står den makalösa Śrī Rādhā-kuṇḍa, ty den översvämmas av Śrī Kṛṣṇas (Gokulas Herre) ambrosiska nektariska prema. Hur kan då någon intelligent person vara ovillig att tjäna denna gudomliga Rādhā-kuṇḍa, som är belägen vid Govardhana-bergets fot?

INNEBÖRD

Den andliga världen utgör tre fjärdedelar av den Högste Personlige Gudens totala skapelse, och den är det mest upphöjda riket. Den andliga världen är av naturen överlägsen den materiella världen. Mathurā samt angränsande området anses dock, fastän de uppenbaras i den materiella världen, vara överlägs-

na den andliga världen, ty Gudomens Högsta Personlighet Själv uppenbarade Sig där. Vṛndāvanas inre skogar anses överlägsna Mathurā, ty där finns de tolv skogarna (*dvādaśa-vana*), såsom Tālavana, Madhuvana och Bahulāvana, där Herren lekte Sina lekar. Vṛndāvanas inre skogar anses sålunda överlägsna Mathurā, men överlägset dessa skogar är det gudomliga Govardhana-berget, ty Kṛṣṇa lyfte Govardhana-berget som ett paraply. Han lyfte det med Sin vackra lotushand för att skydda Sina följeslagare, Vrajas invånare, mot det skyfall som den vredgade Indra, halvgudarnas konung, hade skickat. Det var också på Govardhana-berget som Kṛṣṇa vaktade Sina kor tillsammans med Sina vänner, herdepojkar, och det var där som Han stämde träff med Sin högst älskade Śrī Rādhā och lekte Sina kärleksfulla lekar med Henne. Rādhā-kuṇḍa, vid Govardhana-bergets fot, är överlägsen alla, ty där översvämmar kärleken till Kṛṣṇa. Framskridna hängivna föredrar att vistas vid Rādhā-kuṇḍa, ty det är en plats med många minnen från Rādhārāṇīs och Kṛṣṇas eviga älskogslekar (*rati-vilāsa*).

I *Caitanya-caritāmṛta* (*Madhya-līlā*) står det, att när Śrī Caitanya Mahāprabhu först besökte Vrajabhūmi-distriktet, kunde Han först inte hitta Rādhā-kuṇḍa. Slutligen fann Han dock den heliga platsen, och där fanns en liten damm. Han tog Sitt bad i den lilla dammen, och Han talade om för Sina hängivna att detta var den verkliga Rādhā-kuṇḍa. Senare grävdes dammen ut av Herren Caitanyas hängivna, vilka först leddes av de sex Gosvāmīs (Rūpa och Raghunātha dāsa m fl). För närvarande finns där en stor sjö vid namn Rādhā-kuṇḍa. Śrī Rūpa Gosvāmī har lagt stor vikt vid Rādhā-kuṇḍa, p g a Śrī Caitanya Mahāprabhus önskan att finna den. Vem kan under sådana omständigheter lämna Rādhā-kuṇḍa och försöka vistas någon annanstans? Ingen person med transcendental intelligens skulle göra det. Vikten av Rādhā-kuṇḍa kan dock inte förverkligas av personer tillhörande andra *vaiṣṇava-sampradāyas*. Ej heller kan personer som inte är intresserade av hängiven tjänst till Herren Caitanya Mahāprabhu förstå den andliga betydelsen och gudomliga naturen hos Rādhā-kuṇḍa. Rādhā-kuṇḍa dyrkas således främst av *gauḍīya-vaiṣṇavas*, Herren Śrī Kṛṣṇa Caitanya Mahāprabhus efterföljare.

VERS TIO

कर्मिभ्यः परितो हरेः प्रियतया व्यक्तिं ययुर्ज्ञानिन-
 स्तेभ्यो ज्ञानविमुक्तभक्तिपरमाः प्रेमैकनिष्ठास्ततः ।
 तेभ्यस्ताः पशुपालपङ्कजदशस्ताभ्योऽपि सा राधिका
 प्रेष्ठा तद्वदियं तदीयसरसी तां नाश्रयेत् कः कृती ॥ १० ॥

*karmibhyaḥ parito hareḥ priyatayā vyaktim yayur jñāninas
 tebhyo jñāna-vimukta-bhakti-paramāḥ premaika-niṣṭhās tataḥ*

*tebhyaḥ tāḥ paśu-pāla-paṅkaja-dṛśas tābhyo 'pi sā rādhikā
preṣṭhā tadvad iyaṁ tadīya-sarasī tām nāśrayet kaḥ kṛtī*

karmibhyaḥ—än alla som arbetar för frukterna; *paritaḥ*— i alla avseenden; *hareḥ*—av Gudomens Högsta Personlighet; *priyatayā*—p g a att de gynnats; *vyaktim yayuḥ*—det står i *śāstra*; *nāninaḥ*—de som är långt komna när det gäller kunskap; *tebhyaḥ*—överlägsna dem; *jñāna-vimukta*—befriade genom kunskap; *bhakti-paramāḥ*—de som är engagerade i hängiven tjänst; *prema-ekaniṣṭhāḥ*—de som uppnått ren kärlek till Gud; *tataḥ*—överlägsna dem; *tebhyaḥ*—bättre än dem; *tāḥ*—de; *paśu-pāla-paṅkaja-dṛśaḥ*—*gopī*-flickorna som alltid är beroende av Kṛṣṇa, koherdepojken; *tābhyāḥ*—över dem alla; *apī*—förvisso; *sā*—Hon; *rādhikā*—Śrīmatī Rādhikā; *preṣṭhā*—mycket kär; *tadvat*—likaledes; *iyam*—denna; *tadīya-sarasī*—Hennes sjö, Śrī Rādhā-kuṇḍa; *trm*—Rādhā-kuṇḍa; *na*—inte; *nāśrayet*—skulle ta sin tillflykt till; *kaḥ*—som; *kṛtī*—mest gynnad av lyckan.

ÖVERSÄTTNING

I *śāstra* står det, att bland alla olika slags personer som arbetar för frukterna, gynnas den, som är långt kommen när det gäller kunskap om livets högre värden, av den Högste Herren Hari. Bland alla sådana personer, som har utvecklat kunskap [*jñānīs*], kan det hända att den, som praktiskt taget är befriad i kraft av sin kunskap, kommer till hängiven tjänst. Han är överlägsen de andra. Den som verkligen uppnått *prema*, ren kärlek till Kṛṣṇa, är emellertid överlägsen honom. *Gopī*-flickorna är upphöjda över alla framskridna hängivna, ty de är alltid helt beroende av Śrī Kṛṣṇa, den transcendental koherdepojken. Bland alla *gopī*-flickor, är Śrīmatī Rādhārāṇī den som Kṛṣṇa håller mest kär. Hennes kuṇḍa (sjö) är lika outgrundligt kär för Herren Kṛṣṇa som denna mest älskade av alla *gopī*-flickor. Vem önskar då inte vistas vid Rādhā-kuṇḍa och, i en andlig kropp genomströmmad med känslor av extatisk hängivenhet (*aprākṛtabhāva*), kärleksfullt tjäna det gudomliga paret Śrī Śrī Rādhā-Govinda, som uppför Sin *aṣṭakāliya-līlā*, d v s Sina eviga åttafaldiga dagliga lekar. De som utför hängiven tjänst vid Rādhā-kuṇḍas stränder är sannerligen de lyckligaste människorna i hela universum.

INNEBÖRD

För närvarande är nästan alla sysselsatta med något slag av fruktbärande handling. De som önskar materiell vinst genom sitt arbete kallas *karmīs*, vilket betyder att de åtrår arbetets frukter. Alla levande varelser i denna materiella värld har fallit under *māyās* förtrollning. Detta förklaras i *Viṣṇu Purāṇa* (6.7.61):

*viṣṇu-śaktiḥ parā proktā
kṣetrajnākhyā tathā parā
avidyā-karma-samjñānyā
ṭṛtīyā śaktir iṣyate*

Siare har indelat den Högste Personlige Gudens energier i tre kategorier, nämligen den andliga energin, gränsenergin och den materiella energin. Den materiella energin betraktas som tredje klassens energi (*ṭṛtīyā śaktiḥ*). De levande varelser som behärskas av den materiella energin är ibland sysselsatta, som svin och hundar, med att jobba mycket hårt enbart för sinnensnjutning. En del *karmīs* blir emellertid, efter att ha utfört fromma handlingar, mycket dragna till att utföra olika slags offer som nämns i *Veda*. Sålunda upphöjs de till de himmelska planeterna p g a av sin fromhet. De som utför offer helt enligt de vediska föreskrifterna upphöjs i själva verket till månen och planeter som ligger ovanför månen. Och, enligt *Bhagavad-gītā* (9.21) — *kṣīṇe puṇye martyalokaṁ viśanti* — återvänder de åter till jorden, som kallas *martya-loka*, dödens rike, efter att ha tillgodogjort sig följderna av sina s k fromma handlingar. Även om sådana personer, genom sina fromma handlingar, kanske upphöjs till de himmelska planeterna, och fastän de kanske njuter av livet där i många tusentals år, måste de trots detta återvända till denna planet, när de gjort slut på frukterna av sina fromma handlingar.

Detta är situationen för alla *karmīs*, både de som handlar fromt och de som handlar syndigt. På denna planet finner vi många affärsmän, politiker och andra, vilka bara är intresserade av materiell glädje. De försöker tjäna pengar med alla medel, utan att ta hänsyn till om dessa medel är fromma eller syndiga. Sådana människor kallas *karmīs*, eller grova materialister. Bland alla *karmīs* finns vissa *vikarmīs*, d v s människor som handlar utan ledning från den vediska kunskapen. De som handlar på grundval av vedisk kunskap utför offer för att tillfredsställa Herren Viṣṇu och erhålla förmåner från Honom. Sålunda upphöjs de till högre planetsystem. Sådana *karmīs* är överlägsna *vikarmīs*, ty de följer troget *Vedas* anvisningar och hålles därför kära av Kṛṣṇa. I *Bhagavad-gītā* (4.11) säger Kṛṣṇa: *ye yathā māṁ prapadyante tāṁs tathaiva bhajāmy aham*. "Jag belönar dem alla, i enlighet med deras överlåtelse till Mig." Kṛṣṇa är så vänlig, att han uppfyller både *karmīs* och *jñānīs* önsknings, för att inte tala om *bhaktas*. Fastän *karmīs* ibland upphöjs till högre planetsystem, måste de anta nya materiella kroppar efter döden, så länge de förblir fästa vid fruktbarande handlingar. Om man handlar fromt, kan man erhålla en ny kropp bland halvgudarna i de högre planetsystemen, eller man kanske når en annan ställning i vilken man kan erfara en högre form av materiell lycka. De som å andra sidan handlar syndfullt kommer att degraderas och tvingas födas som djur, träd eller växter. De som åtrår frukterna av sitt arbete och som inte bryr sig om de vediska anvisningarna (*vikarmīs*) uppskattas således inte av lärda heliga personer. Detta framgår av *Śrīmad-Bhāgavatam* (5.5.4):

*nūnam pramattaḥ kurute vikarma
yad indriya-prītaya āpr̥ṇoti
na sādhu manye yata ātmano 'yam
asann api kleśada āsa dehaḥ*

”Materialister som jobbar hårt, som hundar och svin enbart för sinneshjuttning, är i själva verket galna. De utför alla möjliga slags avskräckande handlingar bara för sinneshjuttning. Materialistiska handlingar är ingenting för en intelligent människa, ty som följd av sådana handlingar, erhåller man en materiell kropp, som är fylld av lidande.” Syftet med människolivet är att frigöra sig från det trefaldiga lidandet, som beledsagar den materiella tillvaron. De som åtrår frukterna av sitt arbete är tyvärr galna, ty de försöker med alla medel att tjäna pengar och skaffa sig kortvariga materiella bekvämligheter. De löper därför risken att degraderas till lägre livsformer. Materialisterna gör i sin dårskap upp många planer för hur de ska bli lyckliga i denna materiella värld. De tar sig aldrig tid med att beakta, att de endast kommer att leva ett begränsat antal år, av vilka de måste tillbringa största delen till att skaffa pengar för sinneshjuttning. Ytterst leder sådana aktiviteter till döden. Materialisterna betänker inte, att de efter att ha lämnat kroppen kanske kommer att förkroppsligas som lägre djur, växter eller träd. Sålunda omintetgjörs genom deras handlande det verkliga syftet med livet. Det är inte nog med att de föds i okunnighet, utan de fortsätter också att handla i okunnighet genom livet, i tron om att de skaffar sig materiella förmåner genom stora byggnader, bilar, makt och ära o s v. Materialisterna vet inte att de kommer att degraderas i nästa liv, och att alla deras handlingar bara kommer att leda till *parābhava*, undergång. Detta är *Śrīmad-Bhāgavatams* (5.5.5) utlåtande: *parābhavas tāvad abodha jātaḥ*.

Man bör därför vara angelägen att förstå vetenskapen om själen (*ātma-tattva*). Man kommer att förbli på okunnighetens plattform så länge man inte kommer till *ātma-tattva*-stadiet, där man kan förstå att ens verkliga identitet är själen och inte kroppen. Utav flera tusentals människor, som slösar bort tiden med att enbart sträva efter att tillfredsställa sina sinnen, kanske en kommer till kunskapens plattform och kan förstå livets högre värden. En sådan person kallas *jñānī*. En *jñānī* vet att fruktbarande handlingar binder honom vid den materiella tillvaron och orsakar att han vandrar från en kropp till en annan. Detta antyds i *Śrīmad-Bhāgavatam* med termen *śarīra-bandha* (bunden vid den materiella tillvaron): så länge man vidhåller begär efter sinneshjuttning, kommer ens sinne att vara upptaget med *karma*, fruktbarande handlingar, vilket tvingar en att vandra från en kropp till en annan.

En *jñānī* anses således vara överlägsen en *karmī*, ty han avstår åtminstone från blinda handlingar för sinneshjuttning. Detta är den Högste Personlige Gudens utlåtande. Men även om en *jñānī* är befriad från en *karmīs* okunnighet, anses han ändå befinna sig i okunnighet (*avidyā*), så länge han inte kommer till den hängivna tjänstens plattform. Man kan kallas *jñānī*, d v s avancerad i kun-

skap, men ändå betraktas ens kunskap som oren, eftersom man inte har någon information om hängiven tjänst och därför undlåter att dyrka den Högste Personlige Gudens lotusfötter.

När en *jñānī* kommer till hängiven tjänst, blir han genast överlägsen en vanlig *jñānī*. En sådan framskriden person beskrivs som *jñāna-vimukta-bhakti-parama*. I *Bhagavad-gītā* (7.19) beskrivs hur en *jñānī* kommer till hängiven tjänst. Kṛṣṇa säger:

*bahūnām janmanām ante
jñānavān mām prapadyate
vāsudevaḥ sarvam iti
sa mahātmā sudurlabhaḥ*

”Efter en mångfald födslar överlåter sig den, som besitter verklig kunskap, till Mig, ty han vet att Jag är alla orsakers orsak och allt som är. En sådan mäktig själ är mycket sällsynt.”

Efter att ha övat hängiven tjänst enligt de reglerande principerna, kanske man kommer till den spontana gudskärlekens plattform, genom att följa stora hängivna som Nārada, Sanaka och Sanātana i spåren. Man betraktas då av Gudomens Högsta Personlighet som överlägsen. De hängivna som utvecklat kärlek till Gudomen är förvisso upphöjda.

Bland alla dessa hängivna är *gopī*-flickorna överlägsna, ty de är inte medvetna om något annat än att tillfredsställa Kṛṣṇa. *Gopī*-flickorna väntar sig heller ingenting i gengäld från Kṛṣṇa. Ibland utsätter Han dem förvisso för mycket extremt lidande genom att skilja Sig från dem. Trots detta kan de aldrig glömma Kṛṣṇa. När Kṛṣṇa lämnade Vṛndāvana för att resa till Mathurā, blev *gopī*-flickorna ytterst modfärdiga, och de tillbringade resten av sitt liv i ständig gråt i avsaknad av Kṛṣṇa. Detta innebär i ett avseende, att de aldrig i själva verket var skilda från Kṛṣṇa. Det finns ingen skillnad mellan att tänka på Kṛṣṇa och att umgås med Honom. I själva verket är *vipralambha-sevā*, att tänka på Kṛṣṇa i avsaknad av Honom, vilket Śrī Caitanya Mahāprabhu gjorde, bättre än att tjäna Kṛṣṇa direkt. Av alla hängivna som utvecklat oblandad kärlek till Kṛṣṇa, är alltså *gopī*-flickorna de mest upphöjda, och bland alla dessa upphöjda *gopī*-flickor, är Śrīmatī Rādhārāṇī den högsta. Ingen kan överträffa Śrīmatī Rādhārāṇīs hängivna tjänst. Inte ens Kṛṣṇa kan förstå Śrīmatī Rādhārāṇīs ställning. Därför tog Han Hennes ställning och uppenbarade Sig som Śrī Caitanya Mahāprabhu, så att Han skulle kunna förstå Hennes transcendentala känslor.

Sålunda kommer Śrīla Rūpa Gosvāmī gradvis till slutsatsen, att Śrīmatī Rādhārāṇī är Kṛṣṇas mest upphöjda hängivne, och att Hennes *kuṇḍa* (sjö), Śrī Rādhā-kuṇḍa, är den mest upphöjda platsen. Detta bekräftas i *Laghuhāgavatāmṛta* (Uttara-khaṇḍa 45) och citeras i *Caitanya-caritāmṛta*:

*yathā rādhā priyā viṣṇos
tasyāḥ kuṇḍam priyam tathā*

*sarva-gopīṣu saivaikā
viṣṇor atyantā-vallabhā*

” Śrīmatī Rādhārāṇī är mycket kär för den Högste Herren Kṛṣṇa (Viṣṇu), och Hennes badplats (Rādhā-kuṇḍa) är lika kär för Kṛṣṇa. Bland alla *gopī*-flickor är Hon högst, och Herren Kṛṣṇas mest älskade.”

Alla som är intresserade av Kṛṣṇamedvetande bör därför ytterst söka sin tillflykt till Rādhā-kuṇḍa och där under loppet av sitt liv utföra hängiven tjänst. Detta är Rūpa Gosvāmīs slutsats i *Upadeśāmṛtas* tionde vers.

VERS ELVA

कृष्णस्योच्चैः प्रणयवसतिः प्रेयसीभ्योऽपि राधा
कुण्डं चास्या मुनिभिरमितस्तादृगेव व्यधायि ।
यत्प्रेष्ठैरप्यलमसुलभं किं पुनर्भक्तिभाजां
तत्प्रेमेदं सकृदपि सरः स्नातुराविष्करोति ॥ ११ ॥

*kṛṣṇasyoccaiḥ praṇaya-vasatiḥ preyasībhyo 'pi rādhā
kuṇḍam cāsyā munibhir abhitas tādṛg eva vyadhāyi
yat preṣṭhair apy alam asulabham kim punar bhakti-bhājām
tat premedam sakṛd api saraḥ snātur āviṣkaroti*

kṛṣṇasya—Herren Kṛṣṇas; *uccaiḥ*—mycket högt; *praṇaya-vasatiḥ*—föremål för kärlek; *preyasībhyah*—bland de många älskvärda *gopī*-flickorna; *api*—förvisso; *rādhā*—Śrīmatī Rādhārāṇī; *kuṇḍam*—sjö; *ca*—också; *asyāḥ*—Hennes; *munibhiḥ*—av stora siare; *abhitaḥ*—i alla avseenden; *tādṛg eva*—likaledes; *vyadhāyi*—beskrives; *yat*—som; *preṣṭhaiḥ*—av de mest framskridna hängivna; *api*—till och med; *alam*—tillräckligt; *asulabham*—svårt att nå; *kim*—vad; *punaḥ*—åter; *bhakti-bhājām*—för personer som är engagerade i hängiven tjänst; *tat*—det; *prema*—kärlek till Gudomen; *idam*—denna; *sakṛt*—en gång; *api*—till och med; *saraḥ*—sjö; *snātuḥ*—hos den som har badat; *āviṣkaroti*—uppväckes.

ÖVERSÄTTNING

Bland alla föremål för upphöjd glädje och av alla älskvärda ungmör i Vrajabhūmi, är Śrīmatī Rādhārāṇī det högst skattade föremålet för Kṛṣṇas kärlek. Och Hennes gudomliga kuṇḍa förklaras av stora siare vara lika kär för Honom i alla avseenden. Det är utan tvivel svårt att nå Rādhā-kuṇḍa, även för stora hängivna, och därför är det ännu svårare för vanliga hängiv-

na. Om man badar i dess heliga vatten, om än bara en gång, uppväcks helt ens rena kärlek till Kṛṣṇa.

INNEBÖRD

Varför är Rādhā-kuṇḍa så upphöjd? Därför att den tillhör Śrīmatī Rādhārāṇī, som är det mest älskade föremålet för Kṛṣṇas kärlek. Hon är den mest älskade av alla *gopī*-flickor. Och stora siare förklarar att Hennes sjö, Rādhā-kuṇḍa, är lika kär för Kṛṣṇa som Rādhā Sjālv. Kṛṣṇas kärlek för Rādhā-kuṇḍa och Śrīmatī Rādhārāṇī är sannerligen densamma i alla avseenden. Även stora personligheter, som är helt engagerade i hängiven tjänst, når mycket sällan Rādhā-kuṇḍa, för att inte tala om vanliga hängivna, som bara utövar *vaidhī bhakti*.

Det står förklarat, att en hängiven genast utvecklar ren kärlek till Kṛṣṇa, i *gopī*-flickornas fotspår, om han en gång badar i Rādhā-kuṇḍa. Śrīla Rūpa Gosvāmī förordar, att även om man inte ständigt kan leva vid Rādhā-kuṇḍas stränder, bör man åtminstone bada i sjön så många gånger som möjligt. Detta är en ytterst viktig princip vid utförandet av hängiven tjänst. Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura skriver i detta sammanhang, att Śrī Rādhā-kuṇḍa är en utvald plats för dem som önskar göra framsteg i hängiven tjänst genom att följa Śrīmatī Rādhārāṇīs väninnor (*sakhīs*) och förtroliga tjänarinnor (*mañjarīs*) i spåren. De levande varelser som är angelägna att återvända hem till Guds transcendentala rike, Goloka Vṛndāvana, genom att återuppnå sina andliga kroppar (*siddha-deha*), bör bo vid Rādhā-kuṇḍa och där ta sin tillflykt till Śrī Rādhās förtroliga tjänarinnor och under deras ledning ständigt tjäna Henne.

Detta är den mest upphöjda metoden för dem som är engagerade i hängiven tjänst under Śrī Caitanya Mahāprabhus skydd. I anslutning till detta skriver Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura, att inte ens stora siare och hängivna som Nārada och Sanaka har tillfälle att komma till Rādhā-kuṇḍa för att bada. Vad kan då vanliga hängivna vänta sig? Om man har den stora turen att endast en gång komma till Rādhā-kuṇḍa och bada där, kan man utveckla sin transcendentala kärlek till Kṛṣṇa, precis som *gopī*-flickorna. Det förordas också, att man bör leva vid Rādhā-kuṇḍas stränder och vara försjunken i tjänande kärlek till Herren. Man bör bada där regelbundet och överge alla materiella föreställningar, genom att ta sin tillflykt till Śrī Rādhā och Hennes behjälpliga *gopī*-flickor. Om man är ständigt sysselsatt på detta sätt under sin livstid, kommer man, efter att ha lämnat kroppen, att återvända till Gudomen, för att där tjäna Śrī Rādhā på samma sätt som man mediterade på under sitt liv vid Rādhā-kuṇḍas stränder. Slutsatsen är, att den högsta fulländningen i hängiven tjänst är att bo vid Rādhā-kuṇḍas stränder och att bada där dagligen. Det är en svår plattform att nå, även för stora siare och hängivna som Nārada. Sålunda känner Rādhā-kuṇḍas härlighet ingen gräns. Genom att tjäna Rādhā-kuṇḍa, kan man få tillfället att bli Śrīmatī Rādhārāṇīs medhjälpare under evig ledning av *gopī*-flickorna.

Tillägg

Författaren

Hans Gudomliga Nåd A. C. Bhaktivedanta Svāmī Prabhupāda uppenbarade sig i den här världen år 1896 i Calcutta, Indien. Han träffade sin andlige mästare, Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura första gången i Calcutta 1922. Bhaktisiddhānta Sarasvatī, en framstående och lärd hängiven, grundare till sextiofyra Gauḍīya Maṭhas (vediska institut), tyckte om denne bildade unge man och övertygade honom att ägna sitt liv åt att lära ut vedisk kunskap. Śrīla Prabhupāda blev hans elev, och elva år senare (1933, vid Allahabad) blev han hans formellt initierade lärjunge.

Vid deras första möte 1922 anmodade Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura Prabhupāda att sprida vedisk kunskap medelst engelska språket. De år som följde skrev Śrīla Prabhupāda en kommentar till *Bhagavad-gītā*, bistod Gauḍīya Maṭha i dess arbete och startade 1944 utan hjälp en engelsk tidskrift, *Back To Godhead*, som utkom varannan vecka, redigerade den, maskinskrev manuskripten och läste korrektur. Han distribuerade till och med de enskilda exemplaren själv, och kämpade för att upprätthålla publikationen. När den en gång startat, upphörde tidskriften aldrig. Nu fortlever den genom hans lärjungar i väst.

Som ett erkännande av Śrīla Prabhupādas filosofiska kunnande och hängivenhet, hedrade Gauḍīya Vaiṣṇava-sällskapet honom 1947 med titeln "Bhaktivedanta". Vid femtiofyra års ålder drog sig Śrīla Prabhupāda år 1950 tillbaka från familjelivet och ingick i *vānaprastha*-stadiet (tillbakadraget liv), för att kunna ägna mer tid åt sina studier och sitt författarskap. Śrīla Prabhupāda reste till den heliga staden Vṛndāvana, där han vid det historiska medeltida Rādhā-Dāmodara-templet levde under mycket blyga omständigheter. Han var där engagerad åtskilliga år i djupa studier och författande. Han trädde in i försakelsens livsordning (*sannyāsa*) år 1959. Vid Rādhā-Dāmodara började Śrīla Prabhupāda arbeta på sitt livs verk: en mångvolymöversättning med kommentarer av *Śrīmad-Bhāgavatam* (*Bhāgavata Purāna*), bestående av artontusen verser. Han skrev också *Easy Journey to Other Planets*.

Efter att ha publicerat tre volymer av *Bhāgavatam*, kom Śrīla Prabhupāda till USA 1965 för att fullgöra sin andlige mästares uppdrag. Sedan dess har Hans Gudomliga Nåd skrivit över sextio band auktoritativa översättningar, kommentarer och sammanfattande studier av indiska filosofiska klassiker.

När Śrīla Prabhupāda 1965 för första gången anlände till New York City med en fraktångare, var han praktiskt taget utfattig. Det var efter nästan ett år av stora svårigheter som han grundade det Internationella Sällskapet för Kṛṣṇamedvetande i juli 1966. När han lämnade denna värld, den 14:e november 1977, hade sällskapet, under hans omsorgsfulla vägledning, vuxit till en världsomspännande organisation med nästan etthundra *āśramas*, skolor, tempel, institut och jordbrukssamhällen.

Det var Śrīla Prabhupāda som grundade New Vṛndāvana, ett andligt samhälle i West Virginia, samt i västvärlden introducerade det vediska *gurukula*-systemet för utbildning. Śrīla Prabhupāda gav dessutom inspiration till bygandet av en rad stora internationella kulturella centra i Indien. Det är planerat att vid Śrīdhāma Māyāpur i Västbengalen bygga en stad baserad på andlig grund — ett ambitiöst projekt som kommer att ta mer än ett decennium att färdigställa. I Vṛndāvana finner man det magnifika Kṛṣṇa-Balarāma-templet och ett internationellt gästhus, samt i Bombay ett stort utbildnings- och kulturcenter. Ett dussintal andra centra är planerade på den indiska kontinenten.

Śrīla Prabhupādas mest betydelsefulla bidrag är emellertid hans böcker. De är mycket uppskattade bland akademiker för sin auktoritet, djup och klarhet, och används i många universitetskurser. Hans skrifter har översatts till över trettio språk. Bhaktivedanta Book Trust grundades 1972 enbart i syfte att publicera Śrīla Prabhupāda böcker och har blivit världens största bokförlag vad gäller indisk religion och filosofi.

På bara tolv år reste Śrīla Prabhupāda, trots sin aktningsvärda ålder, jorden runt fjorton gånger på föreläsningsturnéer som förde honom till sex världsdelar. Trots ett sådant mastigt tidsschema, fortsatte Śrīla Prabhupāda att vara litterärt produktiv. Hans skrifter utgör ett veritabelt bibliotek av vedisk filosofi, religion, litteratur och kultur.

Bibliografi

Det följande är en förteckning över vediska skrifter som åberopas i *Nektarlika Instruktioner*.

Bhagavad-gītā, 17, 24, 25, 27, 28, 29, 31, 39, 41, 42, 49, 54, 56

Bhakti-rasamṛta-sindhu (Rūpa Gosvāmī), 23, 25, 39, 49

Caitanya-caritāmṛta (Kṛṣṇadāsa Kavirāja), 11, 14, 25, 31, 36, 37, 38-39, 47

Īśopaniṣad, 22

Laghu-bhāgavatāmṛta (Rūpa Gosvāmī), 56

Muṇḍaka Upaniṣada, 24

Prema-vivarta (Jagadānanda Paṇḍita), 15

Śikṣāṣṭaka (Caitanya Mahāprabhu), 11, 31

Śrīmad-Bhāgavatam, 10, 12-13, 16, 19, 28, 29, 32, 35, 36-37, 55

Viṣṇu Purāna, 54

Ordförklaringar

A

- Ācārya*—en andlig mästare som lär genom sitt eget exempel.
Ādhibhautika-kleśa—lidande som orsakas av andra levande varelser.
Ādhidaivika-kleśa—lidande som orsakas av obemästerliga händelser i naturen (naturkatastrofer).
Adhyātmika-kleśa—lidande som orsakas av ens egen kropp och ens eget sinne.
Ahaṅkāra—det falska egot, materiens och andens mötespunkt.
Antaraṅga-śakti—den Högste Herrens andliga, inre energi.
Āśrama—ett andligt levnadsstadium.
Aṣṭakālīya-līlā—Rādhā-Govindas eviga, åttafaldiga dagliga lekar.
Ātma-tattva—själens vetenskap.
Atyāhāra—att samla på sig mer än nödvändigt.
Avidyā—okunnighet.

B

- Bahiraṅga-śakti*—den Högste Herrens materiella, yttre energi.
Bhajana-kriyā—att öva hängiven tjänst.
Bhakta—hängiven.
Bhakti—hängivenhet till den Högste Herren.
Bhāva—det första stadiet av gudskärlek.
Bhukti-kāmī—en person som åtrår materiell lycka.
Brahmā—den först skapade levande varelsen, som i sin tur skapar planeterna samt de olika livsarternas kroppar.
Brahmacāri—en lärjunge som lever i celibat under den andlige mästarens beskydd.
Brahmacarya—löftet att strängt avhålla sig från konsumgånge.
Brāhmaṇa—den intelligenta människoklassen, den första av de fyra vediska samhällsgrupperna.

D

- Dāsya-rasa*—tjänandeförhållande till den Högste Herren.
Dīkṣā—andlig initiering.
Durātmā—en trångsynt person som behärskas av den Högste Herrens yttre kraft.

E

- Ekādaśī*—(elfte dagen efter full- resp nymåne) en särskild fastedag avsedd att förbättra hågkommandet av Kṛṣṇa.

G

- Go-dāsa*—sinnenas tjänare.

Gopī—herdeflicka, som har ett förhållande till Herren Kṛṣṇa i äktenskaplig kärlek.

Gosvāmīs, de sex—sex av de främsta av Caitanya Mahāprabhus lärjungar, vilka skrev böcker om *bhakti*-kulten och utforskade Vṛndāvanas heliga platser.

H

Hari-nāma-initiering—initiering till sjungandet av Hare Kṛṣṇa-*mahā-mantrat*.

Hātī-mātā—den "galna elefant"-förseelsen som förstör hängivenhetens planta när den begås mot *vaiṣṇavas*.

I

Indra — halvgudarnas konung

J

Jana-saṅga—umgänge med personer som inte är intresserade av Kṛṣṇamedvetande.

Janmāṣṭami—Kṛṣṇas uppenbarelsedag.

Japa-mālā—ett radband med 108 kulor, att användas vid reciterandet av Hare Kṛṣṇa-*mahā-mantrat*.

Jivātmā—levande varelse, fragmentarisk del av den Högste Herren.

Jñānī—en som är sysselsatt med att odla kunskap.

K

Kaniṣṭha-adhikārī—en novis, vars tro inte är stark.

Karmī—en som åtrår sitt arbetes frukter.

Kīrtana—lovprisande av den Högste Herren.

Krodha—vrede.

Kṛṣṇa-kathā—det som talas om eller av Kṛṣṇa.

L

Lakṣmī—lyckans gudinna.

M

Mādhurya-rasa—det äktenskapliga kärleksförhållandet till den Högste Herren, som uppvisades av *gopī*-flickorna.

Madhyama-adhikārī—en andra klassens hängiven, som erhållit andlig initiering och är helt engagerad i hängiven tjänst.

Mahā-bhāgavata—en långt framskriden hängiven.

Mahā-mantra—det stora befrielse-*mantrat*; Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare / Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare.

Mahātmā—en stor själ, d v s en hängiven.

Maṅgala-ārati—den tidiga morgonceremonin för att hälsa Herren.

Mañjarī—tjänarinna till *gopī*-flickorna.

Mano-vega—sinnets begär.

Mantra—en ren ljudvibration som befriar sinnet från materiell besmittelse.
Martya-loka—dödens planet (jorden).
Māyā— (*mā*—inte; *yā*—detta) illusion; glömskan av ens förhållande till Kṛṣṇa.
Mukti-kāmi—en person som önskar befrielse genom att uppgå i den opersonliga Brahmans existens.

P

Paramahansa—en högtstående, svanliknande hängiven.
Patita-pāvana—befriare av fallna själar.
Prajalpa—onödigt tal.
Prākṛta-sahajiyā—materialistisk pseudohängiven.
Prasāda—mat som offrats till Kṛṣṇa.
Prayāsa—onödig strävan.
Prāyaścitta—försoning.
Premā—fullt utvecklad ren kärlek till Kṛṣṇa.

R

Rāga-bhakti—hängiven tjänst med spontan kärlek.
Rāgānuga-bhakti—spontan hängiven tjänst, vid vilken den hängivne följer någon av Kṛṣṇas eviga följeslagare i Vṛndāvana.
Rasa—den speciella stämning eller känsla som erfars vid utbyte av kärlek med den Högste Herren.

S

Sādhu—en helig person, d v s en hängiven.
Sādhya—det gudsförverkligade stadiet.
Sakhya-rasa—vänskapförhållande till den Högste Herren.
Samādhī—trancetillståndet, då medvetandet är försjunket i den Högste.
Saṅkīrtana—gemensamt sjungande av de heliga namnen.
Sannyāsa—försakelsens livsordning.
Śanta-rasa—passivt eller neutralt förhållande till den Högste Herren.
Śāstra—uppenbarelseskrift.
Siddhi-kāmi—en person som önskar den fulländning som ernås genom mystikens *yoga*.
Smarana—att minnas, en av hängivenhetens metoder.
Śraddhāvān—en person med tro.
Śravaṇa—att lyssna, en av hängivenhetens metoder.
Svāmī—en som behärskar det inre samt de yttre sinnena; titel på en person i försakelsens livsordning.

T

Tapasya—att frivilligt genomgå materiella obekvämligheter för att göra framsteg i andligt liv.
Taṭastha-śakti—den Högste Herrens gränsenergi.

Tyāgi—en som tillhör försakelsens livsordning.

U

Utsāha—entusiasm.

Uttama-adhikārī—en första klassens hängiven som är långt framskriden i hängiven tjänst och som uppnått rent Kṛṣṇamedvetande.

Uttamā bhakti—oblandad hängivenhet till Gudomens Högsta Personlighet.

V

Vaidhī bhakti—att följa den reglerade hängivna tjänstens principer enligt den andlige mästarens order eller enligt skrifternas föreskrifter (påbud).

Vaiṣṇava-aparādha—en förseelse gentemot en gudshängiven.

Vātsalya-rasa—föräldraförhållande till den Högste Herren.

Vikarmī—de som åtrår sina handlingars frukter och som inte följer *Vedas* anvisningar.

Vipralambha-sevā—att tänka på Kṛṣṇa i avsaknad av Honom.

Viśuddha-sattva—den rena godhetens plattform.

Y

Yoga-siddhi—fulländning inom mystiken.

Uttal av sanskritord

Vokaler

अ a आ ā इ i ई î उ u ऊ ū ऋ ṛ ॠ ṝ
 लृ ḷ ए e ऐ ai ओ o औ au

◌ं ṁ (anusvāra)

◌ः ḥ (visarga)

Konsonanter

Gutturaler: क ka ख kha ग ga घ gha ङ ṅa
 Palataler: च ca छ cha ज ja झ jha ञ ṅa
 Cerebraler: ट ṭa ठ ṭha ड ḍa ढ ḍha ण ṇa
 Dentaler: त ta थ tha द da ध dha न na
 Labialer: प pa फ pha ब ba भ bha म ma
 Halvvokaler: य ya र ra ल la व va
 Sibilanter: श śa ष ṣa स sa
 Aspirata: ह ha ऽ = ' (avagraha) – apostrofen

Vokalerna uttalas på följande sätt:

a — kort *a* som i *arg*.

ā — långt *a* som i *far*.

i — kort *i* som i *fixera*.

ī — långt *i* som i *is*.

u — som *o* i *ost*.

ū — som *o* i *fot*.

ṛ — som *ri* i *brinna*.

ṝ — som *ri* i *frid*.

ḷ — som *lri* eller *Irö*.

e — som i *eka*.

ai — som *aj*.

o — som *å*.

au — som i *aula*.

m̄ (*anusvara*) — nasalljud, som *on* i franska ordet *bon*.

ḥ (*visarga*) — ḥ-slutljud: aḥ uttalas som *aha*, iḥ som *ihi*.

Halvvokalerna uttalas på följande sätt:

y — som i *yoga*.

r — som i *ras*.

l — som i *lätt*.

v — som i *vår*.

Gutturalerna uttalas på följande sätt:

k — som i *kung*.

kh — som i *bläckhorn*.

g — som i *gåva*.

gh — som i *lågghet*.

ṅ — som *ng* i *sång*.

Palatalerna uttalas på följande sätt:

c — som *ch* i engelska ordet *chair*.

ch — som *ch-h* i engelska ordet *staunch-heart*.

j — som i engelska ordet *joy*.

jh — som *dgeh* i engelska ordet *hedgehog*.

ñ — som *ny* i *Kenya*.

Cerebralerna uttalas på följande sätt:

ṭ — som i engelska ordet *tub*.

ṭh — som i engelska ordet *light-heart*.

ḍ — som i engelska ordet *dove*.

ḍh — som i engelska ordet *red-hot*.

ṇ — som *rn* i *urna* (förbered att säga *r* men säg istället *n*).

Dentalerna uttalas på följande sätt:

- t — som i *tanke*.
- th — som i *lathund*.
- d — som i *dans*.
- dh — som i *godhet*.
- n — som i *natt*.

Labialerna uttalas på följande sätt:

- p — som i *park*.
- ph — som i *upphöjd*.
- b — som i *bön*.
- bh — som i *snabbhet*.
- m — som i *mild*.

Sibilanterna och de aspirata uttalas på följande sätt:

- ś — som s i tyska ordet *sprechen*.
- ṣ — som *tj* i *tjäna*.
- s — som i *sanning*.
- h — som i *helig*.

Det finns ingen stark betoning på särskilda stavelser i sanskrit, utan rytmen bestäms av ett flöde av korta och långa vokaler (de senare dubbelt så långa som de förra).

Förteckning över sanskritverser

Detta är en alfabetisk förteckning över varje versrad i *Nektarlika Instruktioner* med hänvisning till vers- och sidnummer.

<i>atyāhārah prayāsaś ca</i>	2	16
<i>bhuñkte bhojayate caiva</i>	4	29
<i>brahma-dravatvam apagacchati nīra-dharmaiḥ</i>	6	40
<i>dadāti pratigrhṇāti</i>	4	29
<i>dīkṣāsti cet praṇatibhiś ca bhajantam īśam</i>	5	34
<i>drṣṭaiḥ svabhāva-janitair vapuśaś ca doṣair</i>	6	40
<i>etān vegān yo viśaheta dhīrah</i>	1	9
<i>gaṅgāmbhasām na khalu budbuda-phena-paṅkair</i>	6	40
<i>guhyaṃ ākhyāti pṛcchati</i>	4	29
<i>jana-saṅgaś ca laulyam ca</i>	2	16
<i>jihvā-vegam udaropastha-vegam</i>	1	9
<i>kālaṃ nayed akhilam ity upadeśa-sāram</i>	8	48
<i>karmibhyaḥ parito hareḥ priyatayā vyaktim yayur jñāninas</i>	10	52
<i>kinto ādarād anudinam khalu saiva juṣṭā</i>	7	44
<i>kṛṣṇasyocaiḥ praṇaya-vasatiḥ preyasībhyo 'pi rādhā</i>	11	57
<i>kṛṣṇeti yasya giri taṃ manasādriyeta</i>	5	34
<i>kuṇḍam cāsyā munibhir abhitas tādr̥g eva vyadhāyi</i>	11	57
<i>kuryād asya virājato giri-taṭe sevām vīvekī na kaḥ</i>	9	51
<i>na prākṛtatoam iha bhakta janasya paśyēt</i>	6	40
<i>nindādi-sūnya-hṛdam īpsita-saṅga-labdhyā</i>	5	34
<i>pittopatapta-rasanasya na rocikā nu</i>	7	44
<i>prajalpo niyamāgrahaḥ</i>	2	16
<i>preṣṭhā tadvad iyaṃ tadīya-sarasī tām nāśrayet kaḥ kṛtī</i>	10	52
<i>rādhā-kuṇḍam ihāpi gokula-pateḥ premāmṛtāplāvanāt</i>	9	51
<i>ṣaḍbhir bhaktiḥ prasidhyati</i>	3	23
<i>ṣaḍbhir bhaktir vinaśyati</i>	2	16

<i>ṣaḍ-vidhaṁ prīti-lakṣaṇam</i>	4	29
<i>saṅga-tyāgāt sato vṛttech</i>	3	23
<i>sarvām apimām pṛthivīm sa śiṣyāt</i>	1	16
<i>smṛtyoḥ krameṇa rasanā-manasī niyojya</i>	8	48
<i>śuśrūṣayā bhajana-vijñam ananyam anya-</i>	5	34
<i>svādvī kramād bhavati tad-gada-mūla-hantrī</i>	7	44
<i>syāt kṛṣṇa-nāma-caritādi-sitāpy avidyā-</i>	7	44
<i>tan-nāma-rūpa-caritādi-sukīrtanānu-</i>	8	48
<i>tat premedaṁ sakṛd api saraḥ snātur āviṣkaroti</i>	11	57
<i>tat-tat-karma-pravartanāt</i>	3	23
<i>tebhyas tāḥ paśu-pāla-paṅkaja-drśas tābhyo 'pi sā rādhikā</i>	10	52
<i>tebhyo jñāna-vimukta-bhakti-paramāḥ premaika-niṣṭhās tataḥ</i>	10	52
<i>tiṣṭhan vraje tad-anurāgi janānugāmī</i>	8	48
<i>utsāhān niścayād dhairyāt</i>	3	23
<i>vāco vegam manasaḥ krodha-vegam</i>	1	16
<i>vaikuṅṭhāj janito varā madhu-purī tatrāpi rāsotsavād</i>	9	51
<i>vṛndāraṇyam udāra-pāṇi-ramaṇāt tatrāpi govardhanaḥ</i>	9	51
<i>yat preṣṭhair apy alam asulabhaṁ kiṁ punar bhakti-bhājām</i>	11	57

Adresser

TILL KRISHNARÖRELSEN I SVERIGE

Hare Krishna Tempel – ISKCON Göteborg

Kansli:

Såggatan 18A

414 58 GÖTEBORG

Tel: 031-87 96 48

Web: www.harekrishnagoteborg.com

Epost: info@harekrishnagoteborg.com

Besöksadress:

Karl Johansgatan 57

414 55 GÖTEBORG

Govindas vegetariska servering

Karl Johansgatan 57

414 55 GÖTEBORG

Web: www.govindasgoteborg.com

Almviks Gård

153 95 JÄRNA

Tel: 08-551 520 50

Web: www.iskcon.net/almvik/svenska.htm

Epost: almvik@iskcon.net

Hare Krishna Center

Fridhemsgatan 22

112 40 STOCKHOLM

Tel: 08-654 90 02 / 25 17 42

Web: www.harekrishnastockholm.com

Epost: tapasa.RNS@pamho.net

Govindas

Prästgården i Olunda

741 93 KNIVSTA

Tel: 018-10 29 24

Web: www.govindas.just.nu

Epost: olunda@telia.com

Malmö

Web: www.harekrishna.nu

Govindas Vegetariska Restaurang

Bredgatan 28

222 21 LUND

Tel: 046-12 04 13

Epost: locan@bbt.se

Fler böcker på svenska

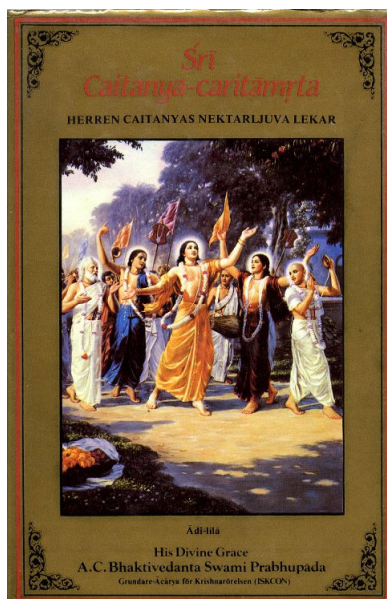
AV A.C. BHAKTIVEDANTA SVĀMĪ PRABHUPĀDA

Śrīmad-Bhāgavatam

Śrīmad-Bhāgavatam är fortsättningen på *Bhagavad-gītā* och är ett av de förnämsta verken bland Indiens visdomsböcker. Den är fylld med berättelser och diskussioner om samhälle, filosofi och religion, lika aktuell nu som då *Śrīmad-Bhāgavatam* skrevs för över 5 000 år sedan. Denna utgåva av *Śrīmad-Bhāgavatam* är den första som publicerats på svenska. Den är mycket genomarbetad, med ursprunglig sanskrittext, romersk transliteration, svensk översättning och utförliga förklaringar till varje vers.

Inbunden, 12 volymer illustrerad i färg.

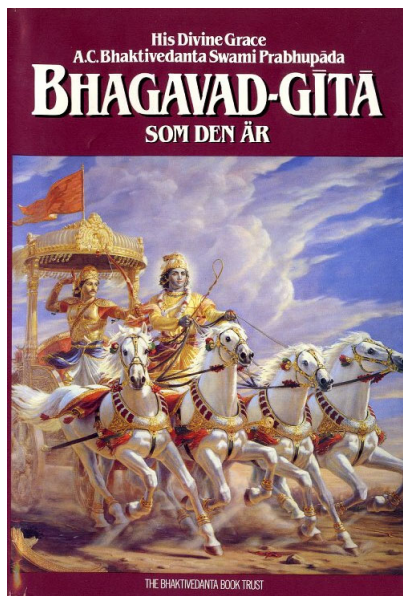

Śrī Caitanya-caritāmṛta

På 1500-talet, då man i väst var i full färd med nya materiella framsteg, startades i Indien en andlig renässans av Śrī Kṛṣṇa Caitanya Mahāprabhu. Hans hängivna liv och undervisning

gav nytt liv åt Indiens kultur och har påverkat filosofiska och religiösa tänkare över hela världen, ända fram till idag. *Śrī Caitanya-caritāmṛta*, författad av Śrī Caitanyas närmaste följeslagare, är en levande och auktoritativ skildring av Caitanya Mahāprabhus liv och lära. Den innehåller ursprunglig bengali-text, transliteration och svensk översättning, samt förklaringar till varje vers.

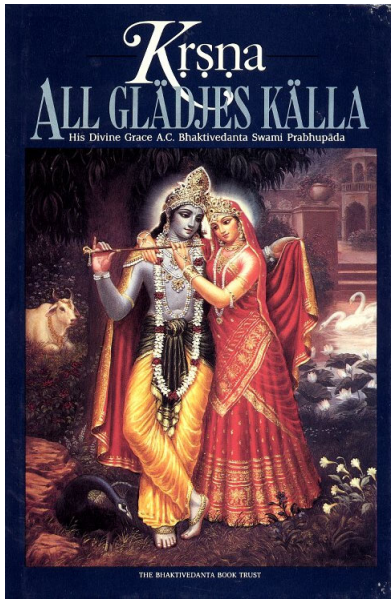
Inbunden, 4 volymer, illustrerad i färg.

Bhagavad-gītā som den är

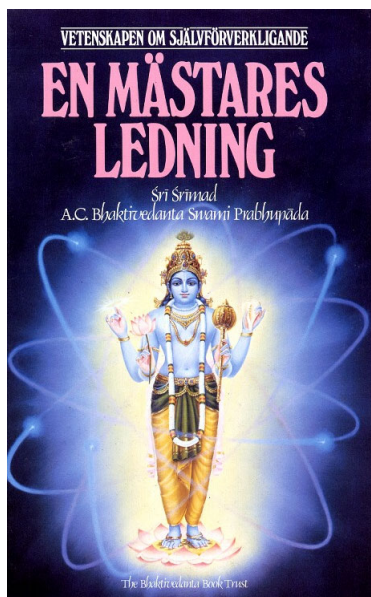
Bhagavad-gītā är essensen av Indiens vediska visdom och en av världens största andliga och filosofiska klassiker. Den når oss i form av en dialog på ett slagfält, mellan Herren Śrī Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, och Arjuna, Hans förtrogne vän och hängivne. Under detta samtal på Kurukṣetras slagfält undervisar Kṛṣṇa Sin vän Arjuna i vetenskapen om självförverkligande. *Gītāns* tidlösa filosofi har genom årtusenden stimulerat människans filosofiska intresse, både i Öst och Väst. I 700 innehållsrika verser behandlar *Bhagavad-gītā* den levande varelsens natur, situation i universum samt förhållande till Gud.

Inbunden, illustrerad i färg.

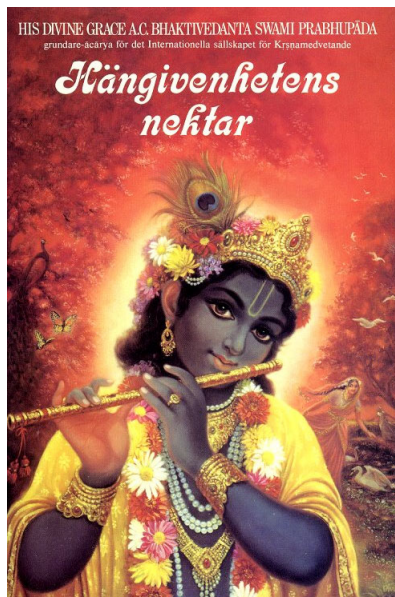
KṚṢṆA – All Glädjes Källa

KṚṢṆA, all glädjes källa är den vackra berättelsen om Kṛṣṇas transcendentala aktiviteter då Han vistades här på jorden för 5 000 år sedan.
3 volymer. Illustrerad i färg.

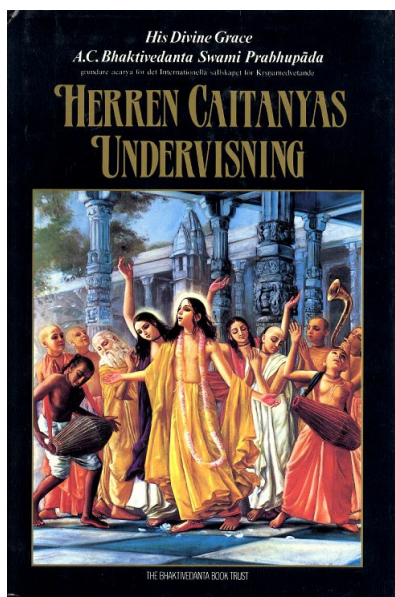
En Mästares Ledning

Essäer och intervjuer med och av Hans Gudomliga Nåd A.C. Bhaktivedanta Svāmī Prabhupāda. En lämplig introduktionsbok om reinkarnation, *yoga* etc.
Inbunden, illustrerad i färg.

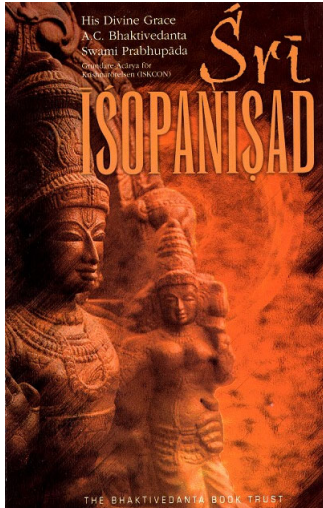
Hängivenhetens Nektar

Hängivenhetens Nektar ger en uttömmande redogörelse för vetenskapen om *bhakti-yoga*, guds-hängiven tjänst, från nybörjarstadiet till det högsta avancerade stadiet. Inbunden, illustrerad i färg.

Herren Caitanyas Undervisning

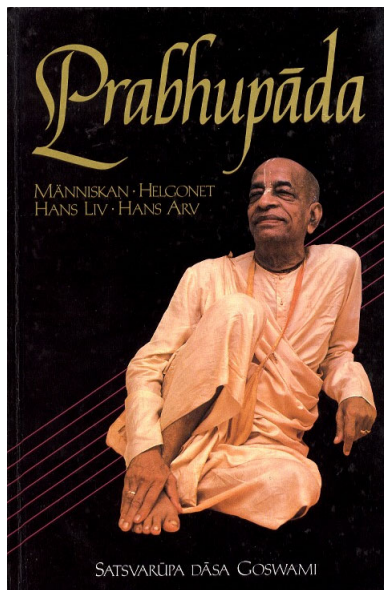
Sammanfattar filosofin i *Śrī Caitanya-caritāmṛta*. Inbunden, illustrerad i färg.

Śrī Īsopaniṣad

Som personer motsätter vi oss förslaget att vi skulle kunna analyseras som livlösa lagar och partiklar. Vi anser personlighet vara den fasta grunden och förenande principen för vår tillvaro. Att denna känsla är riktig bekräftas i Indiens urgamla vediska filosofi, som med eftertryck förkunnar personlighetens suveränitet inom livets och kunskapens alla områden. Den grundläggande vediska undervisningen om personlighetens allmängiltighet sammanfattas i *Śrī Īsopaniṣad*, den främsta av de 108 *Upaniṣaderna*.

Illustrerad i färg.

Prabhupāda

En biografi om Krishnarörelsens grundare, Hans Gudomliga Nåd A.C. Bhaktivedanta Svāmī Prabhupāda.

Inbunden, illustrerad i färg.